

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOŁŠEVIZĀCIJA

2007. gada 19. janvāris –
1. februāris

cena: Ls 0,20
Nr. 2 (128)

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES LAIKRAKSTS LATVIEŠU TAUTAS NĀKOTNEI

Latvijas republikas
tautas tribunāls

Latvijas Republikas Tautas Tribunāla lēmums

27.12.2006. tika nodibināts Latvijas Republikas Tautas Tribunāls. To nodibināja personas, kurām ir nopelnī Latvijas Republikas neatkarības atgūšanā. Tribunāla priekšsēdētājs – **Linards Grantiņš** (Helsinki 86 dibinātājs, Trīsvaigžņu ordeņa īpašnieks)

Palīgi:

Raimonds Bitenieks (H-86 līdzdibinātājs, Trīsvaigžņu ordeņa īpašnieks)

Konstantīns Pupurs (H-86 biedrs)

Aivars Prūsis (Trīsvaigžņu ordeņa īpašnieks)

Tribunāls vienbalsīgi nolej piespriest augstāko soda mēru **Vairai Viķei-Freibergai, Aigaram Kalvītim un Artim Pabrikam**

par Latvijas teritorīlās vienotības graušanu, par genocīdu pret latviešu etnosu, par starptautisko konvenciju apzinātu noliegsanu un apiešanu, kas attiecas uz Latvijas pēcokupācijas periodu, par absolūtu patvalju politisko lēmumu pieņemšanu un Latvijas Republikas Satversmes rupju ignoranci, par okupācijas laika noziedznieku slēpšanu, par Latvijas kā Tiesiskas valsts atjaunošanas kavēšanu!!!

P.S. Pēc okupācijas sekų likvidēšanas un Latvijas kā Tiesiskas valsts atjaunošanas latviešu tauta referendumā izlemts, kāds būs soda mērs par nodevību! Tuvākajā laikā Jūs saņemsiet šo DOKUMENTU fiziski.

Linards Grantiņš
03.01.2007.
Münster

PAZINOJUMS ► 3. lpp.

VĒLĒTĀJI PIEPRASA ATBILDĪBU

SARUNAAR 9.SAEIMAS DEPUTĀTU
DZINTARU RASNAČU

DDD: Latvijā ir aktuāli zējušas runas par Latvijas-Krievijas robežlīgumu. Vai TB/LNNK ir plāns, kā rīkoties, lai neļautu valsts sastāvdaļas – Abrenes atdošanu?

Dzintars Rasnačs: Mūsu apvienības kongress ir pieņemis rezolūciju, kurā skaidri pasakām, ka esam tikai par tādu robežu jautājuma risināšanu, kurā tiek konsekventi ievērots tiesiskās pēctecības jautājums. Iespējams, ka līdzīgi ilga laika jautājums. Ūn, ka Abrene ir jāatgūst kā reāla Latvijas valsts sastāvdaļa. Un ir daļa cilvēku, kas uzskata, ka kontinuitāte no tā necieš, ja Krievija atzīst, ka Abrene ir bijusi Latvijas īpašums un kompensē Latvijai šo īpašumu.

► 6. lpp.

Latvijas tiesisko pēctecību. Respektīvi, nedrīkst noliegt okupācijas faktu un visu ar to saistīto.

DDD: Kā ir ar Abreni?

Dz.R.: Kādā ziņā? Vai Abrene reāli būtu jāatgūst daļā, vai...? Te viedokli ir dažādi. Ir cilvēki, kuri uzskata, ka Abrenes atgūšana ir laika jautājums. Iespējams, ka līdzīgi ilga laika jautājums. Ūn, ka Abrene ir jāatgūst kā reāla Latvijas valsts sastāvdaļa. Un ir daļa cilvēku, kas uzskata, ka kontinuitāte no tā necieš, ja Krievija atzīst, ka Abrene ir bijusi Latvijas īpašums un kompensē Latvijai šo īpašumu.

► 6. lpp.

NEKĀDA SAKARAAR TAISNĪGUMU!

SARUNAAR SAEIMAS JURIDISKĀS KOMISIJAS PRIEKŠSĒDĒTĀJU MAREKU SEGLINU

VALSTS PAZEMO POLICISTUS

DDD: Kā jūs komentētu noziegumu izmeklēšanas efektivitāti, ja policistiem savos kabinetos nav pieejams pat internets? Kā šie cilvēki, kam katram ir milzīga kaudze ar izmeklējamām lie-tām, spēj strādāt un produktīvi atklāt noziegumus?

Mareks Segliņš: Es domāju, ka valsts ir vainīga pie tā, kas notiek policijā. Es to visu zinu, jo pats esmu bijis izmeklētājs, un man ātri vien pietika. To-reiz nodomāju, ka neesmu piedzīmis un izmācījies, lai turpītu... Domāju, mēs vel loti cietīsim dēļ savas attieksmes pret policiju. Policija strādā pēc pārpaliku-ma principa. Skolotāji var pabaudit, ka streikos, – un naudu iedod; tāpat arī medīki – visi zina, ka viņiem jāpalieein algas. Cilvēki saprot, ka viņi var būt kādreiz slimī un ka bēriem ir jāiet skolā, bet visi domā, ka viņus neviens neapzags, viņiem nekad neuzbrucks laupītāji un gīmeni neskars narkotikas. Bet, kad tomēr skar un policija nevar atrast, tad visi blauj, ka policija slīkti strādā.

DDD: Bet ne jau paši policisti ir vainigi par šādiem apstākļiem?

M.S.: Policisti nav vainīgi. Cepuri nost to čalu priekšā, kuri vispār policijā strādā!

DDD: Vai jūs ir entuziasti?

M.S.: Jā. Kad pirmo reizi ar "bobiku", kurā nebija neviens sēdeklis, izņemot vadītāja sēdeklī, un līdzbraucēja krēsla vieta bija veca riepa, braucām uz līki, mašīnai pārsprāga riepa, bet izrādījās, ka nav rezerves riteņa... Savukārt, kad strādāju darba kabinetā un izrādījās, ka lietu nevar uzrakstīt, jo rakstāmmašinai nav kopējošā lente un nav naudas, par ko nopirkit citu... No tā visa es sapratu, ka ne tāpēc studēju juristos, lai pēc tam dzīvotu kaut kādā "gružkastē".

Mareks Segliņš: Es domāju, ka valsts ir vainīga pie tā, kas notiek policijā. Es to visu zinu, jo pats esmu bijis izmeklētājs, un man ātri vien pietika. To-reiz nodomāju, ka neesmu piedzīmis un izmācījies, lai turpītu... Domāju, mēs vel loti cietīsim dēļ savas attieksmes pret policiju. Policija strādā pēc pārpaliku-ma principa. Skolotāji var pabaudit, ka streikos, – un naudu iedod; tāpat arī medīki – visi zina, ka viņiem jāpalieein algas. Cilvēki saprot, ka viņi var būt kādreiz slimī un ka bēriem ir jāiet skolā, bet visi domā, ka viņus neviens neapzags, viņiem nekad neuzbrucks laupītāji un gīmeni neskars narkotikas. Bet, kad tomēr skar un policija nevar atrast, tad visi blauj, ka policija slīkti strādā.

DDD: Bet ne jau paši policisti ir vainigi par šādiem apstākļiem?

M.S.: Policisti nav vainīgi. Cepuri nost to čalu priekšā, kuri vispār policijā strādā!

DDD: Bet kādēj valsts policistus tā pazemo?

M.S.: Policisti nedrīkst streikot, līdz ar to valsts

var pret viņiem izturēties pēc pārpalikuma principa. Es domāju, ka mūsu policija ir drausmīgi vāja. Man pat bai par to domāt.

DDD: Manuprāt, policija tiek speciāli novājināta.

M.S.: Tas nav speciāli – tā ir totāla situācijas neizpratne.

DDD: Nu bet, kā var būt tāda "totāla neizpratne"? Valsti taču vada izglītoti cilvēki?

M.S.: Es jums stāstīju, kāda ir domāšana.

DDD: Valsts vadītājiem?

M.S.: Jā. Ministru kabinetam – arī tajos laikos, kad es tur biju iekšlietu ministrs.

Ministri saprot, ka jārisina citas problēmas, bet, ka policistiem vairāk jāmaksā un viņus vairāk jaaprīko, to nesaprobt. Iedomājieties, kā jūtas policists, kurš stāv ar savu vecu "grabažu" uz ie-las, un garām brauc Mercedes, BMW un citi, bet viņš izskatās pēc pēdējā nabaga, no "gružkastes" izlīdis.

Kāda tam visam var būt morāle? Un tad nav jābrīnās, ka viņi pārdodas pa 50 latiem un strādā uz "kreisajām struktūrām". Pati šī valsts viņiem liek sajusties kā pēdējiem "mēsliem". Es uzskatu, ka tas notiek, pa-teicoties pilnīgai neizprat-

nei par policijas lomu tiesiskā un demokrātiskā valstī. Kāda tam no-zīme,

ka izdodam n-tos likumus, ja valstī nav aparāta, kurš piespiestu tos ievērot?! Nu, sež te Segliņš, kaut kādus likums pieņem, pēc tam dala sabiedrības tos nepilda, un nav mehānisma, kas piespiestu tos pildīt. No likuma jēga ir tikai tad, ja tauta ziņa: pasarg' Dievs, ja likumu nepildīšu, uzreiz "dabūšu pa galvu". Bet, lai būtu, kas "dod pa galvu", vajag aparātu, kura mums praktiski nav - tas ir vajš. Likums ir skelets, bet vajag muskuļus, kas to skeletu darbina, bet muskuļos nav spēka. Muskuļi – tā ir

► 6. lpp.

GATAVOŠANĀS ATDOT ABRENI – KRIMINĀLLIKUMA 83. PANTA PĀRKĀPUMS!

Š.g. 16.janvāri Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs Aivars Garda nosūtīja iesniegumu tiesībsargājošām iestādēm ar lūgumu uzsākt kriminalprocesu pret Valsts prezidenti Vairu Viķi-Freibergu, Ministru prezidenti Aigaru Kalvīti un ārlietu ministru Artu Pabriku par Krimināllikuma 83. panta pārkāpumiem.

Laikraksts "DDD" aicina ikvienu nepalikt vienaldzīgiem un zinot tiesībsargājošām iestādēm par Valsts prezidentes, Ministru prezidenta, ārlietu ministra un citu personu noziedzīgajām darbībām, kas vērstas uz Abrenes atdošanu Krievijai – tātad Krimināllikuma 83.panta pārkāpumu. Vienlaikus "DDD" informē, ka par neziņošanu ikviens ir atbildīgs likuma priekšā! Krimināllikuma 315.pants paredz sankcijas, ja netiek zinots par noziegumu, proti: "Par neziņošanu, ja ir droši zināms, ka tiek gatavots vai izdarīts smags vai sevišķi smags noziegums, soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz četriem gadiem vai ar arestu, vai ar piespiedu darbu, vai ar naudas sodu līdz sešdesmit minimālajām mēnešalgām."

Krimināllikuma 83. pantā, kuru pārkāpj tās personas, kas organizē un aicina atteikties no Abrenes, meklējet Krimināllikuma SEVIŠKAJĀ DALĀ – X nodaļā "Noziegumi pret valsti". Tātad Krimināllikuma 83.pants skan šādi:

83.pants. Aicinājums graut Latvijas Republikas te-

ritoriālo vienotību

(1) Par publisku aicinājumu graut Latvijas Republikas teritoriālo vienotību, tas ir, Latvijas Republikas Satverēsmē neparedzētā veidā atdalīt kādu Latvijas Republikas teritorijas daļu, –

soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz trim gadiem vai ar naudas sodu līdz piecdesmit minimālajām mēnešalgām.

(2) Par organizatorisku darbību, kas vērsta uz Latvijas Republikas teritorīlās vienotības graušanu,– soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz pieciem gadiem vai ar naudas sodu līdz simt minimālajām mēnešalgām.

Latvijas Republikas ģenerālprokuroram
Jānim Maizītim

Valsts policijas priekšniekam
Aldim Lieljuksim

Latvijas Republikas Satversmes
Aizsardzības biroja direktoram
Jānim Kažociņam

Vēršamies pie Jums ar lūgumu rūpīgi iepazīties ar Valsts prezidentes Vairas Viķes-Freibergas, Ministru prezidenta Aigara Kalvīša un ārlietu ministra Arta Pabrika masu medijos – TV un radio programmās, laikrakstos un žurnālos – publiski paustajiem aicinājumiem atteikties no Latvijas Re-

► 7. lpp.

BŪSIM CILVĒKI, NEVIS NIECĪBAS!

SARUNA AR LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES PRIEKŠSĒDĒTĀJU AIVARU GARDU

LATVIJAS RADIO ZAUDĒ TIESU

DDD: 9.janvārī strīdā ar Latvijas Radio Administratīvā tiesa, kuru vadīja tiesnesis M.Birkmanis, lēma jums par labu. Vai varat atgādināt mūsu lasītājiem, jūsu prasības būtību, un kas saskaņā ar lēmumu tagad jādara Latvijas Radio?

Aivars Garda: Sabiedrībā pazīstams, populārs publicists un vēsturnieks Latvijas Radio raidījumā tiešajā ēterā sagrozīja mani pieteikuma literāro darbu konkursam par Latvijas dekolonizāciju tekstu, kas tika izsludināts ar mērķi izstrādāt likumprojektu. Manā piemērā likumprojektā par genocīdu pret latviešu tautu, par darbību nolukā pilnīgi vai daļēji atteikties no Latvijas dekolonizācijas soda ar mūža ieslodzījumu vai brīvības atņemšanu uz laiku no trim līdz divdesmit gadiem. Par tām pašām darbībām, ko veikušas Latvijas augstākās amatpersonas (piemēram, Valsts prezidents un Ministru prezidents) soda ar mūža ieslodzījumu, ar to domājot, ka jebkurās valsts vadītājs izjūt lielāku atbildību. Ja piekertu nabadzīgu cilvēku veikalā zogam maizi, viņu, protams, policija aizturētu, bet liela skandāla nebūtu.

Taču, ja veikalā kādu preci nozagtu Valsts prezidents, tad skandāls būtu neizbēgams, jo kas tas par prezidentu, kas tā rīkojas. Ari šajā gadījumā, – ja nodevību pret valsti un tautu īsteno vienkārši cilvēks, jaunums valsts mērogā ir daudz mazāks nekā tad, ja nodevējis ir valsts vadītājs. Tieši tādēļ konkursa par Latvijas dekolonizāciju pieteikumā minējē ūdens piemērus iepriekšemam sodam. Sabiedrībā pazīstamais vēsturnieks šo piemēru interpretēja savādāk un Latvijas Radio tiešajā ēterā pilnīgi sagrozīja manis teikto. Es nevērsos ar sūdzību pret vēsturnieku un publicistu, bet, izmantojot Radio un televizijas likuma 36. un 37.pantā garantētās tiesības, iesniedzu prasību Latvijas Radio, lai man tiktu dota iepriekš nolasit iepriekš sagatavotu atbildes tekstu, kurā izsaku savu viedokli. Latvijas Radio atiecās to darīt, tādēļ iesniezu prasību tiesā.

Lietas būtība ir tāda, ka Latvijas Radio pārkāpj Radio un televizijas likumu, lai tikai nebūtu jādod iespējā izteikties Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājam par būtiskiem, ar taisnīguma atjaunošanu saistītiem jautājumiem. Kas

mit dienas, lai šo lēmumu pildītu vai arī to pārsūdzētu. Ja radio tomēr pārsūdzēs tiesas lēmumu, tad kārtējo reizi nodemonstrēs savu attieksmi.

DDD: Kā tiesas sēdē Latvijas Radio pamatoja savu nevēlēšanos pildīt Radio un televizijas likumu, liedzot jums iespēju aizstāvēt savu viedokli?

A.G.: Jau pašā sākumā Latvijas Radio mērķis bija panākt, lai es vērstos nevis pret Radio, bet vēsturnieku, kurš sagrozīja manis teikto. Es neuzskatīju par vajadzīgu vērsties ar civilprābu pret konkrētu cilvēku, ja Radio un televizijas likums paredz iespēju klausītājiem dzirdēt arī manu viedokli. Kā jau teicu iepriekš, Latvijas Radio neuzskatīja par vajadzīgu ie-vērot likumu.

DDD: Jāsecina, ka Latvijas Radio ir ieinteresēts, lai līdz klausītājiem nenonāk informācija, kas saistīta ar nepieciešamību atjaunot taisnīgumu Latvijā. Ja kaut kas tomēr izskan, tad tam jābūt sagrozītā veidā, lai klausītāji noticetu, ka jūs esat nacionālā nāda kuriņātājs.

A.G.: Latvijas Radio politika ir vērsta uz Latvijai būtisku jautājumu noklusēšanu. Vai lasītāji ir pamānuši, ka kāds no Latvijas Radio žurnālistiem ar milzīgu ieinteresētību savās pārraides risinātu latviešu tautai un valstij svarīgas problēmas? Pat tad, ja kāds no nacionāli noskaņotiem klausītājiem, piemēram, Steidzīte Freiberga no Ventspils vai Aivars Gedroics no Daugavpils iegūst iespēju izteikties "Brīvajā mikrofonā", vairumā gadījumu viņi tiek pārtraukti pusvārdā. Tieki darīts viss, lai neviens patiesības vārds neizskanētu radio ēterā. Latvijas Radio darbinieki aizmiršuši, ka tas nav viņu privātais radio. Es Latvijas Radio žurnālistiem ar mūsu avizes starpniecību vēlos pateikt: "Ziniet savu vietu!" Gan jau pienāks laiks, un kārtība tiks ieviesta, bet tādi nelieši, kas šobrīd strādā Latvijas Radio, varēs meklēt darbu citur.

ŽURNĀLISTI PUŠ NETĪRU POLITIKĀ STABULĒS

DDD: Latviešiem un Latvijas interesēm neatbilstošā nostāja vērojama arī jautājumā par Latvijas-Krievijas

tieki ap robežligumu?

Aivars Garda: 9.janvārā radioraidījumu "Krustpunktā" **nozēlojamā vadīja Aidis Tomsons**, kurš ir it kā viens no labākajiem žurnālistiem un turklāt vēl kristietis. Ja kādam ir iespēja, lai noklāsās interneta sā raidījuma atkārtojumu un pārliecīnās pats, ka pat bijušais čekas darbinieks **Juris Bojārs** norādīja **Aidim Tomsonam**, cik tas ir nozēlojami – nevis domāt, kā atgūt, bet meklēt iespējas par visām varietēm, kā atdot Abreni. Diemžel ne tikai žurnālisti, bet arī politiķi mudina nodot valsts intereses. Ja valsti nodod Saeima – likumde-

ļus kā atdot daļu valsts teritorijas, tad tu esi *samazga*. Jūs jautājat, kādēl cilvēki tā rīkojas, kādēl vēlas nodot tautas un valsts intereses? Tieši tādēļ, ka viņi ir samazgas nevis cilvēki, un nekas vairāk. Loģisku izskaidrojumu nodevībai nevar atrast.

PA PLIKU DIBENU DOMA LAUKUMĀ?

DDD: Helsinki-86 dibinātāji izveidoja Latvijas Republikas Tautas tribunālu, kura pirmais lēmums bija Valsts prezidente Vairai Viķei-Freibergai, Ministru prezidentam Aigaram Kal-

drīz pat gribas rosināt aizlūgt par mūsu valdību, nolikt svečītes par tās likteni, jo vēsturē ir daudz pie-mēru, kad tautas savās dusmās sacēlas un bez tiesas soda nodevīgos valsts vadītājus pieliek pie sienas vai pakar. Piemēram, vai Huseins varēja iedomāties, ka viņu kādreiz pakārs?

Seit neiztīrza sim jautāju-mu – taisnīgi vai netais-nīgi viņu sodija.

brikam, jau nav nekādi draudi. Vini saviem vārdiem patēt to, ko Pats Augstais Gars saka Dzīvās Ētikas Mācības grāmatā "Pārpasaulīgais" 412.paragrāfa: "Neskaitiet dienas, kad jums būs jāatbild par visām blēdībām, labāk nomazgājieties jau šodien."

NEPIETIEK AR PUSSOLĪTI!

DDD: TB/LNNK iz-strādājuši grozījumus Krimināllikumā, par redzot atbildību par okupācijas fakta no liegšanu.

Aivars Garda: Zi-nu, ka tā ir ne tikai tēvzemiešu, bet arī "Visu

Aivars Garda:

"Ja valsti nodod Saeima – likumdevēja vara, valdība – izpildvara un pat prokuratūra jeb tiesu vara, tad vismaz presei, radio un televīzijai kā ceturtajai varai vajadzētu aizstāvēt tautas intereses un nepieļaut valsts nodevību."

vēja vara, valdība – izpil-dvara un pat prokuratūra jeb tiesu vara, tad vismaz presei, radio un televīzijai kā ceturtajai varai vajadzētu aizstāvēt tautas intereses un nepieļaut valsts no-devību. Kā domā lasītāji: kas mediju pārstāvjiem liek pūst nodevīgo politiku un valsts vadītāju stabu-lēs? Ja man jāliek uz sava Juris Bojārs ar visu viņa pagātni čekā un, piemēram, Latvijas Radio žurnālisti, tad Bojārs ir daudz labāks par simts *aidiem tomsoniem* kopā.

Nesaprotu, kā var nodot savu Tēvzemī! Man patīka, kā bijušais Kluba-415 vadītājs **Jānis Sils** kādā no raidījumiem, runājot par Abreni, trāpīgi salīdzināja, ka tikpat labi kādam var ienākt prātā atdot Kuldigu. Tiešām, kādēļ atdot tikai Abreni? Kādēļ reizē neatdot arī Kuldigu, nemaz jau ne-runājot par visu Latgali? Var pārdot visu, nodot tau-tas un valsts intereses līdz pēdējam. Jautājums tikai, kāpēc?

DDD: Jūs varat atbildēt uz šo KĀPĒC?

A.G.: Nikolajs Rērihs grāmatā "Altajs – Himalaji", savās piezīmēs par ceļojumu uz Austrumiem, par Tjanšana kalnu pakājē sa-staptajiem cilvēkiem rakstīja: "Kaut kādas samazgas, nevis cilvēki."

Ja esī spējīgs nodot savu Dzimteni, tad kas gan tu esī par cilvēku – tu esī gluži vienkārši *samazga*. Ja esī žurnālists un aicini lasītājus, televīzijas skatītājus un radio klausītājus nodot savu Tēvzemi, tad tu esī *samazga*. Ja esī Valsts prezidents un meklē visādus ce-

Vinš bija noreibis ar varu un sevis nesodāmības sajūtu. Tieši tāpat noreibuši ir mūsu politiķi.

DDD: Huseinu gan tiesāja un pakāra citas tautas va-ra.

A.G.: Jā, tā tas patiešām bija, bet es viņu pieminu ti-kai tādēļ, ka viņš nekad ne-varēja iedomāties, ka viņu kāds var sodīt. Mūsu varas apreinātie politiķi arī domā, ka nesodīti var nodot savu tautu. Tādēļ tas, ka iz-skan šāds brīdinājums no tautas pārstāvju pusēs, ir tikai politiku un valsts amatpersonu pašu intere-sēs. Uzskatu, ka Helsinki-86 un tās dibinātājs Linards Grantiņš Latvijai ir daudz vairāk devis, nekā Vaira Viķe-Freiberga, Kalvītis, Šķēle, Krasts un visi pārējie, kopā nemot. Būtībā visi, kuri šobrīd gatavi nodot mūs, ir tikai nēmuši – viņi ir dzīvojuši uz Latvijas un latviešu tautas rēķina. Piemēram, prezidente braukā ap-kārt, šuj skaistus tērpus, plātās un rādās pasaulei uz mūsu rēķina. Es nezinu, ko viņa labu devusi latviešu tautai?

Vēlreiz gribu uzsvērt, ka mūsu politiķiem ir **loti ve-seligi** reizēm sajust tautas modrās acis, kas vēro katru viņu kustību. Es pat teiku, ka Linards Grantiņš un viņa domubiedri pelniuši konjaku no valsts amatpersonām par šādu soli.

DDD: Notiek gan gluži pre-tejais – Drošības policija jau noropatinājusi Liepājā dzīvojošo Raimondu Bitenieku. Arī tieslietu ministrs **Gaidis Bērziņš** izteicas, ka par draudiem valsts amatpersonām pare-dzēta kriminālatbildība.

A.G.: Tas, ko Linards Gran-tiņš, Konstantīns Pupurs, Aivars Prūsis un Raimonds Bitenieks nosūtīja Viķei-Freibergai, Kalvītim un Pa-

Latvijai" ideja. Pie mums vērsās "Visu Latvijai" pār-stāvis **Imants Parādnieks**, un mēs ieteicām, ka profesors **Aivars Fogelis** varētu izstrādāt šādu li-kumprojektu.

Kā vērtēt šādu priekšli-kumu? Mūsuprāt, tas ir vērtīgs, bet diemžel tikai pus-pasākums. Tā vietā, lai pārvarētu sevi un spertu pilnu soli, veicot dekoloni-zāciju, kārtējo reizi izdomā tikai pussolīti. Ko dos sods par okupācijas fakta no liegšanu? Mazāk būs to, ku-ri uzdrošināsies sprēgāt, bet okupanti un viņu pēcte-či jau tāpat ir pārņēmuši mūsu dzives telpu. Un ti-kai tādēļ, ka nav veikta dekolonizācija. Pat, ja šāds li-kums būtu spēkā piecpa-dīsmāt gadus, un neviens ne-uzdrošinātos noliegt okupā-ciju, bet nenotiku reāla de-kolonizācija, šodienas situ-ācija būtu tāda pati. Bīsta-mība ir nevis tajā apstākli, ka okupanti noliedz okupā-ciju, bet gan tāpēc, ka mēs dzīvojam starp koloni-stiem, mēs pildām viņu pra-sibas, mēs visur viņiem iz-topam. Tādēļ *tēvzemiešu* puspasākumu, kas novērš uzmanību no galvenā, es vērtēju negatīvi. Taču kontekstā ar mērķi veikt dekoloni-zāciju, nevilcinoties ne mir-kli, jebkurs solis ir labs – arī šis likumprojekts, ja tas veicina kolonistu vēlēšanos aizbraukt.

DDD: Tēvzemieši gan līdz šim nav parādījuši vēlmi veikt dekolonizāciju.

¹ Nikolajs Rērihs. "Altajs – Himalaji", 299.lpp.: "Kaut kādas samazgas, nevis cilvēki. Bet šīs mulķīgi uzbāzīgās samazgas spejīgās aizsegāt mir-dzošos kalnus; spējīgas pār-vērst katru mierigu mirkli cie-tuma nosūtījā. Nost ar tumsonību!"

"Ja nodevību pret valsti un tautu īsteno vienkāršs cilvēks, jaunums valsts mērogā ir daudz mazāks, nekā tad, ja nodevējs ir valsts vadītājs."

robežligumu un ar to saistīto Abrenes pilsētas un sešu pa-gastu atgūšanu. Ne tikai Latvijas Radio, bet arī citu mediju žurnālisti neslēpj savu no-sodošo attieksmi pret cilvēkiem, kuri iedomājušies, ka Latvijai jāatgūst tās joprojām okupētā teritorija. Kā jūs vis-pār vērtējat to, kas šobrīd no-

Helsinki-86 dibinātāji un Trīszvaigžņu ordena kavalieri izveido Tautas Tribunālu

PAZINOJUMS

Mēs, kuri bijām vieni no galvenajiem Trešās Atmodas aizsācējiem, esam nonākuši pie secinājuma, ka pēcatmodas periodā pie varas esošie ir darījuši visu, lai latviešu tautu padarītu pliku un nabagu. Ir zagtis, melots un slepkavots uz nebēdu! Šīnī drausmīgajā noziegumā vairīgi ir visi Ministri prezidenti un abi prezidenti.

Vēlēšanu rezultāti tiek viltoti visnekaunīgākajā veidā. Ja kāds mēģina ieblīst, tas tiek atrasts ar lo-di galvā.

Tika un tiek apzināti kā-vēta Latvijas kā Tiesiskas valsts atjaunošana. Prezidenti un Ministru kabineta vadītāji ir slēpuši un slēpj no tautas noziedzniekus, kuri ir īstenojuši un īsteno-

vēl šodien genocīdu pret latviešu tautu. Viss pie varas esošie to vien tikai darījuši, kā izpārdevuši nacionālās bagātības un vairojuši savu bagātību.

Pēdējos 20 gados ir notikušas neskaitāmas politiskas slepkavības un to mē-ģinājumi. Un, kā visiem zi-nāms, neviens no slepkavām nav nokerts. Protams, ka arī nenokerts, kamēr netiks atvērti prezidentes Vai-ras Viķes-Freibergas ap-sargātie "čekas maisi". Tā-tad, iekams nav atvērti šie "maisi" un nav veikta de-kolonizācija un deokupā-cija, Latvija nav uzskatā-ma par Tiesisku valsti.

Visi starptautiskie likumi ir latviešu tautas pusē, bet kārtējo reizi tāda V.Viķe-

Freiberga ar savu bijušo čekistu baru un starptautisko noziedznieku palīdzību cenesas šīs konvencijas no-ziedzīgā veidā apiet, un pat vēl vairāk – starptautiski atzītam kriminālistam V.Viķe-Freiberga piešķir Trīszvaigžņu ordeni. Tāda darbība ir vērtējama kā ār-prāta pazīme. Latvijas Valsts prezidente ar savām darbībām ir pierādījusi, ka viņa ir avantūriste un latviešu tautas interešu node-vēja.

Nemot vērā visus šos no-ziedzīgos darījumus, kurus veic pie varas esošie, mēs nolejam dibināt Tribunālu, kurš informēs kriminālās personas par viņu nodar-jumiem un soda mēru, kas tiks īstenots pēc Latvi-

jas kā Tiesiskas valsts sta-tusa atgūšanas. Kāds būs sods par Latvijas un latviešu tautas nodevību, to iz-lems tauta pati – referendu-mā!

Tribunāla priekšsēdētājs:
Linards Grantiņš
(Helsinki-86 dibinātājs,
Trīszvaigžņu ordena
ipašnieks)

Palīgi:
Raimonds Bitenieks
(H-86 līdzdibinātājs,
Trīszvaigžņu ordena
ipašnieks)
Konstantīns Pupurs
(Helsinki-86 biedrs)
Aivars Prūsis
(Trīszvaigžņu ordena
ipašnieks)

27.12.2006

DROŠĪBAS POLICIJA NOPRATINA TAUTAS TRIBUNĀLA PRIEKŠSĒDĒTĀJA PALĪGU

Raimonds Bitenieks,
Helsinki-86 dibinātājs:

nājumu, bet šad un tad jau grības, lai viņi dzird ko prā-tīgu. Kas zin', varbūt nāks vienreiz pie prāta. Padomju laikos man patika čekā psiholoģiskos cīniņos ar izmeklētāju pārbaudit sevi - kurš kuru nokauses: es izmeklētāju vai viņš mani.

DDD: Kādēļ, jūs uprāt, Tautas tribunāla lēmumam uzmanību pievērsa tikai krievvalodīgie mediji?

R.B.: Nav ko brīniņus, ka latviešu mediji par šo tri-bunāla lēmumu klusē, jo tajā teikta tikai patiesība. Ja tribunāla lēmumā būtu kaut kas nepatiess, krimi-nāli sodams, tad gan visi blāautu. Publicējot lēmuma tekstu vai pat to tikai at-stāstot, lielākā sabiedrības daļa piekrītu mūsu vērtē-jumam par augstākajām valsts amatpersonām. Ja mūs mēginātu sodit par draudiem, kā to izmeta ties-liet ministrs, tad tiesai nāktos atzīt, ka mums ir taisnība. Galu galā, mēs ta-ču neizteicām nekādus draudus – viss ir korekti un precizi formulets. Un ko tad nozīmē *augstākais soda mērs*? Vai tad vienmēr ar to apzīmē šaušanu un kārša-nu? Šajā gadījumā tas būs jāizlempī tautai referendu-ma. Varbūt nodevējiem liks izdzert Baltijas jūru... Ne-zinu, tad jau redzēsim. ♦♦

PAR NODEVĪBU GALVU NEGLAUDA!

Atklāta vēstule

Tieslietu ministram Gaidim Bērziņam

God. G.Bērziņa kungs,

Kā man saprast Jūsu atbildi okupantu telezurnā-listam, ka par draudēšanu augstākajām amatperso-nām draud kriminālatbil-dība? Vai tas bija domāts uz mani un Latvijas Republikas Tautas tribunāla (LRTT) spriedumu? Vai Jūs bijāt iepazinies ar tā satu-ru? Ja nē, tad ar kādām tie-sībām Jūs izteicāt šo frāzi? Ja esat ar mūsu dokumen-tu iepazinies un kaut ko tādu varējāt atļauties, tad ir jāšaubās par Jūsu juridi-ko kompetenci. Par šiem vārdiem, iespējams, būs jā-stājas tiesas priekšā.

Lai nu kam, bet Jums kā juristam taču saprotams, ka šodienas Latvija nav tie-siska valsts. Nav notikusi deokupācija. Valsts pārval-des struktūras nav iztīrītas

no okupantu drošības iestā-tu kadriem. Notiek latvis-ki un demokrātiski domā-jošu cilvēku slepkavības! Vai Jums kā tieslietu mi-nistram nevajadzētu rūpē-ties par to, lai Latvijā tiktu atjaunots tiesiskums? Ne-viens, pilnīgi neviens no šiem slepkavām nav no-tverts. Tieši otrādi – Jūs vēl draudat man un fabricējat pretīgas, melīgas un cilvē-ka cieņu pazemojošas tie-sas pret LNF darbinie-kiem! Par to šiem "fabri-kantiem" būs jānes ļoti smaga atbildība! Šīs nozie-gums ir klasificejams kā NODEVĪBA. Par nodevību, kā Jūs zināt, Bērziņa kungs, galvīju neglaudiš! Es kā LRTT priekšsēdētājs Jums draudzīgi iesaku ne-pārkāpt savas pilnvaras un pievērsties tiesiskuma at-jaušanai Latvijā. Visi vie-

tējie un starptautiskie liku-mi ir mūsu tautas pusē! Da-riet visu, lai tie tiktu attie-cināti uz mūsu – latviešu tautu. Mēs Jūsu darbībai sekosim līdzi.

Nevienam mēs Latviju neatdosim!
Dievs, svēti Latviju!
Linards GRANTIŅŠ
LRTT priekšsēdētājs

P.S. Ja mēs runājam kā vīrs ar vīru, tad necentieties mūs baidīt. 80.-to gadu bei-gās arī mūs baidīja. Latvijas PSR lielais baidītājs Pugo šodien strādā visiem nicināmā vietā (ellē) par ku-rinātāju, bet lielās PSRS imperators Gorbačovs šodien gluži kā spītālgais braukā pa Rietumiem na-bagodams... ar saviem 0.12 procentiem vēlētāju atbal-

sta Krievijā. Kā saceja K.Ul-manis, viss šajā pasaulē ir relatīvs: šodien zinātnieks un pētnieks, rīt jau nabag-mājas sētnieks!!! Šis afori-smis šodienas valdošajai kliķei ir ļoti, ļoti jāliek aiz auss! Un, lai Jums nebūtu kā Nilam Ušakovam pa galvu, pa kaklu jāskrien uz Dro-šības policiju, es to izdarīšu Jūsu vietā un aizsūtišu šo "zīojumu" arī viņiem!

L.Grantiņš, Minsterē

Aivars Garda: Nav vērts runāt par tēvzemniešiem – par vīniem viss ir skaidrs. Domāju, ka Nikolajs Rērihs par vīniem un citām partijām teiktu tu pašu, ko teica par aust-trumniekiem.

DDD: Pēdējā laikā presē parādās publīkācijas, kurās izteikta kritika valdības integrācijas programmai, kas pilnībā izgāzusies. Bū-tībā spēlē, ko sauc par integ-rāciju, šobrīd uzvara ir krievvalodīgo pusē. Žēl, ka valdība, politiķi neuzklausīja jūs, kad pirms vairā-kiem gadiem brīdinājāt par gaidāmo nevezīsmi.

A.G.: Nekad neesmu šau-bijies, ka integrācijas poli-tika ir noziedzīga. Tas ir tik elementāri, ka skaitliski maza tauta, kāda ir latvieši, nevar asimilēt lielu tau-tu. Integrācija pēc būtības ir tautas atkal apvienošā-nās. Tā kā nekad nav bijusi latv-krievu tauta, tad latviešu un krievu atkalapvienošā-nās nav iespējama. Valdības mērķis, pretēji latviešu tau-tas svētākajai gribai, bija un ir mūs gluži vienkārši noziedzīgi sajaukt ar okupantiem.

Ja pat mēs pieņemtu, ka notiku asimilācijas process, no kā tik ļoti baidās kolonisti, tad vienlaikus latviešiem būtu neiespējami asimilēt tik lielu skaitu svešo. Zaudejums bija ielikts jau pašos, tā sauca-mās, integrācijas procesa pa-

"Ja esi spējīgs nodot savu Dzimteni, tad kas gan tu esi par cilvēku – tu esi vienkārši samazga. Ja esi žurnālists un aicini lasītājus, televīzijas skatītājus un radio klausītājus nodot savu Tēvzemi, tad tu esi samazga. Ja esi Valsts prezidents un meklē visādus ceļus kā atdot daļu valsts teritorijas, tad tu esi samazga."

matos. Būtībā notiek pretē-jais - asimilēti tiek latvieši, jo mūs gluži vienkārši piespiež pieņemt krievu vidi biz-nešā un sadzīvē. Kolonisti ir ļoti bezkaunīgi - viņi "neņem galvā" Latvijas likumus, jo dzīvi regulē nerakstīti, kolonistu diktēti likumi.

DDD: Ir tāds teiciens: "Jo sliktāk, jo labāk", taču, ne-mot vērā mūsu tautas neiz-

mērojamo pacietību, var ga-dīties, ka pacietības mēra robeža ir pārāk tālu. Iespē-jams, ka tad, kad tauta bei-dzot aptvers pastāvošās briesmas, būs jau par vēlu.

A.G.: Pieļauju gadījumu – esmu to teicis arī agrāk, ka

latvieši un citu tautu liku-mīgie pilsoni varētu pie-krist tam, ja Latvijā paliek aptuveni simts tūkstoši kolonisti, tātad tie, kuri šeit iebraukuši pēc 1940.gada. Vēlos vērst uzmanību, ka mēs aizstāvam visu tauti-bu likumīgo Latvijas pilso-nu intereses, kas tādi biju-si, saskaņā ar 1920.gada Miera ligumu. Ja 100 000

kolonistu, neatkarīgi no vi-ņu tautības, gribētu palikt uz dzīvi Latvijā, **obligāti piekrītot, ka pārējējim ir jāaižbrauc**, viņiem būtu jā-pieņem mūsu **tradicijas, valoda un kultūra**, uzska-tot to par galveno, kurai jā-pakārto savas intereses. Do-māju, ka šeit paliktu garā spēcīgākie, kas varētu mū-su etnos, latviešu tautu ar savu kļātbūtni tikai uzlabot.

Viss, kas nāk mūsu tau-tai par labu, ir atbalstāms. Man pašam ir ceturtāda la krievu asīnu, un es absolūti par to nekautrojēs. Ja kāds simtprocentīgs krievs atzīst, ka Latvijā jākopj latviešu tradīcijas un kultūra, tad tas ir mūsu intere-ses. Visiem zināmajiem lat-vietis **Viktors Alksnis** Krievijā dedzīgi aizstāv krievu tautas tiesības. Lūk, ja būs tādi krievi, kas līdzīgi kā Viktors Alksnis Krievijā, Latvijā Saeimā cīnīsies par latviešu tautu, tad mēs par to tikai priecāsimies. Mums taču nebūtu iebildu-mu, ja, piemēram, Nils Ušakovs nelautu preziden-tei Vairai Viķei-Freibergai

atdot Abreni un cīnītos par Latvijas dekolonizāciju. Tā-diem mēs teiktu: "Palieci et dzīvojiet Latvijā!" Viņi mūsu tautai būtu tikai ie-guvums. Latvijas Nacionā-lās frontes nostāja vienmēr ir bijusi tāda, ka ar šādiem nelatviešiem mēs vienmēr varam vienoties. Diemžēl šobrīd tādu cilvēku nav.

DDD: Runājot par jūsu piemīnēto Nilu Ušakovu, – viņš tiesi priecājas par val-dības vēlmi noslegt robežli-gumu ar Krieviju un atdot Abreni. Atgriezoties vēl pie šī robežli-guma, daudzi varbūt nemaz nav iedomājušies, ka runa nav tikai par Abrenes atdošanu vai neatdošanu. Būtībā Krievijas mērķis ir panākt, lai Latvija atsakās no 1920.gada Miera liguma, kurā noteikts, kas ir un kas nav Latvijas pilsoni.

A.G.: Mēs to ļoti labi sa-protam, kaut arī vienmēr neuzsveram šo svarīgo zem-teku, taču priecājamies, ja citi to dara. Lai mūsu lasītāji neļauj sevi piemuļķot tiem krāpniekiem, kas teic, ka pirmās brīvvalsts laikā arī notika Latvijas teritorijas at-

došana un nekas launs nenoti-ka. Atšķirība ir liela. Arī šodien mēs varam draudzīgi ar kādiu no kāminvalstīm ap-spriest teritorijas izmainas jautājumus. To paredz Ša-tversme. Jāsaprot, ka PSRS mums nolaupīja Abreni, un tagad Krievija grib nozagto paturēt sev. Ar spēku, ar vil-ju, bet šādus apšaubāmus darījumus Satversme neat-lauj. Neatļausim arī mēs, vē-lētāji, ar savu kolektīvo do-mu un gribu. Viena mūsu uz-ticīga atbalstītāja un lasītāja man jautāja, vai viņa da-rot pareizi, ka katru dienu no sīrīs vēlas un domā, lai koloni-nisti aizbrauc no Latvijas. Es atbildēju, ka tas ir ne tikai ļoti pareizi, bet tā domāt un vēlēties ir arī ļoti, ļoti vaja-dzīgi. Tā domājot un gribot, mēs stiprinām visas latviešu tautas slēptākās vēlmes atbrīvoties no kolonistiem. Saku mūsu atbalstītājiem, visiem likumīgajiem pilso-niem: **nepārtrauki domā-jiet un vēlēties kolonistu aizbraukšanu, cik vien de-dzīgi iespējams!** ♦♦

Intervēja Liene Apine

PIRMĀ ATKLĀTĀ TIESA

Turpinām publicēt 2006. gada 20. septembrī Rīgas apgabaltieses notikušās LU Cilvēktiesību institūta vadītāja Artūra Kuča iztaujāšanas pierakstu. Kā jau iepriekš rakstījām, septembra nogalē trīs dienu garumā tiesa izskatīja latviešu tautas intereses nododōšo politiku pasūtīto un Drošības policijas inspektoru Alda Višņevsku un Riharda Poļaka, kā arī prokurores Ievas Garančas izstrādāto kriminālilletu pret laikraksta "DDD" veidotājiem – Aivaru Gādu, Līgu Muzikanti un Ilzi Liepu – par publikācijām, kas saistītas ar Latvijas deokupācijas un dekolonizācijas jautājumiem. Apsūdzētajiem tiesas sēdes laikā izdevās pierādit, ka ekspertīzes, kurus veikuši Valsts Cilvēktiesību biroja darbinieci un Bīznesa augstskolas "Turība" pasniedzēja Līga Bīksiniece, LU Cilvēktiesību institūta vadītājs un Latvijas Universitātes pasniedzējs Artūrs Kučs un Latvijas Universitātes pasniedzējs Sergejs Kruks, ir veiktas tendenciozi, negodprātīgi un nepatiesi. Ekspertiem tika uzdoti ļoti tieši jautājumi, kā rezultātā Sergejs Kruks nākamajā dienā uz norādināšanu nemaz neierādās, jo redzēja savu kolēgu – Līgas Bīksinieces un Artūra Kuča kaunipilno izgāšanos. Šobrīd lietā tiek veiktas jaunas ekspertīzes, un laikraksts "DDD" informēs lasītājus par tiesāšanās tālāko gaitu.

Turpinājums no iepriekšējā numura (sākums DDD Nr.22(122))

Līga Muzikante: Bet es teicu, ka šīs publikācijas iešķēršanas tiek runāts par krievu tautu un valstiskās izcelšmes grupu, proti, bijušajiem PSRS pilsoniem, kas tādi ir *de jure*. Tā kā tagad Krievija juridiski ir pārņemusi PSRS tiesibas – ir tiesību mantinieci, tad Krievija ir atbildīga par saņemtām pilsoniem. Latvijas pavalstnieki, saskaņā ar 1920.gada Miera līgumu, nekad nav bijuši PSRS pilsoni *de jure*, viņi ir bijuši tādi tikai *de facto*. Tātad mēs varam par okupantiem runāt tikai pēc valstiskās izcelšanās. Vai tā?

Artūrs Kučs: Šeit arī šī nī definīcijā, ko jūs sakāt, jūs runājat par krievu tautas cilvēkiem, kuri ir ieceļojuši Latvijā šajā periodā. Un arī par viņu mazbēniem, bēniem, par viņiem, kas tātad šeit ir.

Līga Muzikante: Mēs izlasīsim precīzi. Tā: "Krievai ir jābeidz ieviest dzīvē tā saucamo Karaganova doktrīnu." Es izlasīu oficiālo tulkojumu. "Neviš aizstāvēt krievu neeksistējošās tiesības ārvalstis, bet paņemt savus dzeguzēnus atpakaļ uz Krieviju. Tā arī būs viņu aizsardzība. Sādā veidā Krievija parādis diženās valsts pašcīenu. Pašlaik noteik otrādi. Aizstāvot krievvalodīgo okupantu noziedzīgās prasības Latvijā, Krievija zaude valsts pašcīenu, kura pretendē sevi uzskaitīt par diženu. Turklat prezidents Putins aicina krievus uz Krieviju jau no 2000.gada. Jo, ja Krievijā neatgriezīsies 20 miljonu krievu, var notikt Krievijas sabrukšana. Jau tagad Krievijā nav kāds dzīvot. Bet varbūt Krievijas valdītāji ir padomājuši un vēlas Krievijas sabrukumu?" Sakiet, lūdzu, kur šajā citātā es, to publicējot, esmu kurinājusi nacionālo naidu, par kādā draud kriminālatbilību?

Artūrs Kučs: Es necitēju šo citātu. Es citēju iepriekš tos citātus, par kuriem gāja runa. Par vēža šūnām, teiksim.

Līga Muzikante: Tad izlasīsim visu rakstu kopumā.

Artūrs Kučs: Es jau arī

citeju tos.

Līga Muzikante: Nē, jūs tieši par dzeguzēniem citējāt.

Artūrs Kučs: Citeju iepriekš.

Līga Muzikante: Labi, labi. Es tagad noslasišu otro citātu, kuru, manuprāt, arī jūs ekspertīzē citējāt. "Sādā stāvoklī atrodas latviešu tauta. Ja latvieši nepanāks okupantu repatriāciju uz Krieviju vai uz visām četrām pusēm, latviešu tauta tiks iznīcināta ar šim "vēža šūnām". Tapec latvieši taisnīgi pieprasīta Latvijas atbrīvošanu no saņemtām ienaudzniekiem. Prasība ir taisnīga. Kurs var, lai argumentētu iebilst!"

Tādējādi šeit ir arī norādīts, ka tie ir arī ienaudznieki. Tas nozīmē – citas valsts pilsoni. Valstiskā izcelšanās šeit norādīta.

Artūrs Kučs: Šī nī gadījumā šeit pašā sākumā ir dota definīcija. Jūs sakāt – par okupantiem, kolonistiem jūs uzskatāt tos, kas Latvijā ir ieradušies no 1940.gada 17.jūnija līdz 1991.gada 21.augustam, kā arī viņu visu paaudžu pēcnācēji.

Līga Muzikante: Nu, jūs secinājums – man nav ko iebilst, tātik tiešām es domāju.

Artūrs Kučs: Tātad šeit jūs ietverat arī krievu tautības cilvēkus, kas arī ieguvuši šo tie pilsonību naturālizācijas celā.

Līga Muzikante: Nu, bet pagaidiet, es esmu publicējusi arī rakstus, kuros ir pamatojis, ka Latvijas pilsoni juridiski, *de jure*, var būt tikai tie, kuri tādi ir saskaņā ar 1920.gada Latvijas – Krievijas Miera līgumu. Šīs miera līgums nostiprināja 1919.gada pieņemto Latvijas Pavalstniecības likumu. Mans kā pilsones uzskats, redzot netaisnību, kas tiek vērsta pret manu tautu, ir pamats apšaubīt, un par to pat kliegt publiski, izsakoties tā skalāk, ka latviešu tautai un citiem Latvijas pavalstniekiem tiek darīts pāri, pieņemot likumus, kas ir prettiesiski – kas nav saskaņā ar šī Miera līgumu. Un, stāp ci-

tu, Latvijā ir arī... Vai jūs zināt, ka Latvijā ir arī tāds likums, kas nosaka, ka starptautiskie līgumi, kuri ir ratificējusi Saeima, ir augstāki par likumdošanu?

Artūrs Kučs: Šajā gadījumā ir kolīzija.

Līga Muzikante: Ko lūdzu?

Artūrs Kučs: Šajā gadījumā, ja kolīzija rodas stāp šīm normām...

Līga Muzikante: Kur ir kolīzija šajā situācijā?

Artūrs Kučs: Kolīzija ir tiesību normu pretruna.

Līga Muzikante: Nu, bet vai tad jūs nesaskatāt tiesību normu pretrunu, ka Miera līgumā jau ir – uz mūžīgiem laikiem Miera līgums ir parakstīts – ir noteikts šīs te pilsoņu loks, bet tiek pieņemts likums par pilsonību, kas paredz ārkārtīgi vienkāršā veidā pieņemt Latvijas pilsonībā

apgalvojat, ka intervija "Razgovor s latvījiskim russkym Mihailom Bogustovym" ir veidota tā, ka intervējamam atliek vien apstiprināt intervētāja paustos uzskatus, pierādīt izbraukšanas nepieciešamību. Vai jūs redzat, ka es esmu šo cilvēku kaut kādā veidā sasaistījusi, pie-spiedusi, kaut kā piedraudējusi? No teksta tas izriet, ja tāds secinājums?

Artūrs Kučs: Apdraudējums, piedraudējums – noteikti nē. Būtībā teiktu, ka tas ir lingvistiskās eksper-tīzes eksperta, šīnī gadījumā tas bija vairāk Kruka kompetencē.

Līga Muzikante: Tad jūs zem šī secinājuma ne-parakstāties?

Artūrs Kučs: Es parakstos, bet, nu, protams, zi-nātnisko pamatojumu, ja jūs man sakiet, lingvistikā nevaru sniegt.

Līga Muzikante: Tad jūs zem šī secinājuma ne-parakstāties?

Artūrs Kučs: Es parakstos. Nu tad vēlreiz jau-tājums: tas ir labi, ka es esmu izvēlejies šo, lai mik-stinātu, parādītu, ka man nav naids, vai slikti?

Artūrs Kučs: To ir retorikas panē-miens.

Līga Muzikante: Tā jūs neesat. Nu tad vēlreiz jau-tājums: tas ir labi, ka es esmu esat devis eksper-tīzē...

Var secināt, ka jūs

esat devis eksper-tīzē...

Līga Muzikante: Sakiet, tad es nesaprobu: tas, ka es izvēlos krievu tautības pār-stāvi, kurš dzīvo Latvijā, te ir lingvistikas...

Artūrs Kučs: Tas ir...

Jūs runājat šīni gadījumā par retorikas papāmienu. Par to, kādā veidā uzdod jautā-jumu.

Līga Muzikante: Tad jums ir iemesls uzskatīt – vai es saprotu pareizi –, ka es, jūtot milzīgu naudu pret kādu etniski grupu, esmu tomēr...

Artūrs Kučs: Es tā neesu-mu teicis.

Līga Muzikante: Tā jūs neesat. Nu tad vēlreiz jau-tājums: tas ir labi, ka es esmu izvēlejies šo, lai mik-stinātu, parādītu, ka man nav naids, vai slikti?

Artūrs Kučs: Tādējādi, lūdzu, dodiet vērtejumu arī šādam manam viedokliem secinā-jumu, tādējādi, lūdzu, dodiet vērtejumu arī šādam manam viedoklim, ka es, pirmā kārtā, esmu publicējusi šo te – civilizēta repa-triācija – vai tas ir labi, vai slikti?

Artūrs Kučs: Ja mēs ru-nājam par civilizētu repa-triāciju, tad tas nav nekas prettiesisks. Šo, teiksim, mudināt, atbalstāt. Jautā-

вии сохраняется право на репатриацию в одностороннем порядке." Sakiet, lūdzu, vai tas ir labi, vai tas ir slikti, ка es publicēju ideju un paužu viedokli, ка вѣ-los, pirmā kārtā, шо te civilizēto repatriāciju?

Artūrs Kučs: Tātad... jūs runājat par 20.numuru?

Līga Muzikante: Es ru-nāju par 7.numuru.

Artūrs Kučs: Tas, ka jūs runājat, ka tas ir, protams, arī civilizēti, tad, kā es teicu, tas ir jūsu viedoklis. Tas ir jūsu subjektīvais viedoklis, то jūs varat paust. Tājā gadījumā, kad tiek pretstā-tits pēc tam – ja tas netiks izdarīts labprātīgi, tad notiks piespiedu kārtā, ши-ни gadījumā... [frāze, ko nevar saprast]

Līga Muzikante: Jūs līdz šim esat devis eksper-tīzē... Var secināt, ka jūs esat devis būtībā norāda uz to, ka... nu, liek domāt, ka man nav naids pret krievu tautības pār-stāviem. Jā vai nē?

Artūrs Kučs: To

es nevaru pateikt, vai tā tas automātiski iespējams.

Līga Muzikante: Nu, bet jūs loti daudz ko varat pateikt, kas izriet. Bet kā tad jūs tā pēkšņi šo neva-rat?

Artūrs Kučs: Šīnī gadījumā tas vairāk lingvista atzinums.

Līga Muzikante: Nu pa-gaidiet, vai tad tiešām jūs uzskatāt, ka tas, ka es iz-vēlos krievu tautības pār-stāvi par savu sarunu biedru, ir lingvistikas jautā-jums?

Artūrs Kučs: Šīnī gadījumā tas vairāk lingvista atzinums.

Līga Muzikante: Nu pa-gaidiet, vai tad tiešām jūs uzskatāt, ka tas, ka es iz-vēlos krievu tautības pār-stāvi par savu sarunu biedru, ir lingvistikas jautā-jums?

Artūrs Kučs: Šīnī gadījumā neiet runa par to – la-bi vai slikti, tas ir panē-miens, kādā veidā, teik-sim... Šīnī gadījumā nonā-cām pie šī slēdzienu, kādā veidā tas tiek darīts.

Artūrs Kučs: Šīnī gadījumā neiet runa par to – la-bi vai slikti, tas ir panē-miens, kādā veidā, teik-sim... Šīnī gadījumā nonā-cām pie šī slēdzienu, kādā veidā tas tiek darīts.

Līga Muzikante: Tas va-rētu mudināt uz tādām pār-domām, ka es nemaz neesmu vēlējies šo te naci-onālo naidu kurināt un vei-cināt neieictību, ja jau es esmu izvēlejies nolūku, kā mikstināusi, vai slikti?

Artūrs Kučs: Šīnī gadījumā par to apgalvojumu, ka ir, kā jūs sakiet, ka no tā šis te li-kums? Vai es esmu kaut kur publicējusi tādu domu, ka pretlikumiski, piespiedu kārtā viņi tiks izraidīti no Latvijas, izgrūsti vai kā sa-vādāk. Vai ir kaut kas tāds publicēts manā avīzē?

Artūrs Kučs: Tieši šajā jūsu avīzē, protams, ka ir. Avīzē ir vairākas publikācijas, es nesakau, ka tieši jūsu publikācijās.

Līga Muzikante: Nē, nē, es esmu atbildīga par visu avīzi! Es katru publikāciju esmu pārlasījuši un likuma priekšā atbildu. Tādējādi, lūdzu, visu avīzi – kur tas ir publicēts? Es pati to neziniu! Vai nebūšu pamānīju-si?

Artūrs Kučs: Nu, teik-sim, tas pats Boriss Stoma-hins, šeit.

Līga Muzikante: Kurš izteikums?

Artūrs Kučs: Nu kaut

Jau 2005.gadā – vēl pirms prokurore Garanča nolēma absurdo krimināllietu nodot izskatīšanai tiesai – saprātīgi domājošie mēģināja viņu brīdināt, ka tas būs neatgriezenisks kauna traips viņas biogrāfijā.

jums ir par to, ka jūs vēlāk piespiedu kārtā.

Līga Muzikante: Sakiet, lūdzu, bet vai piespiedu kārtā – tas nevar tikt interpre-tējams kā ar likuma spēku, ka ir jāpieņem šis te li-kums? Vai es esmu kaut kur publicējusi tādu domu, ka pretlikumiski, piespiedu kārtā viņi tiks izraidīti no Latvijas, izgrūsti vai

LATVIJĀ

vai: "Русские оккупанты, колонизаторы". "Русские, приехавшие после 1940 года, являются оккупантами и должны покинуть Латвию. Если вы не хотите больших неприятностей, лучше сделайте это добровольно, господа."

Līga Muzikante: Nu, bet pareizi! Labāk tā!

Artūrs Kučs: .."если вы не хотите неприятностей" ... Tas tiek vairākkārt šajā rakstā, teiksim, citēts, ka latviešu tautas pacietība var trūkt, un tad šiem cilvēkiem būs nepatīkšanas.

Līga Muzikante: Tad jūs uzskatāt, ka tomēr es nedrīkstu runāt par to, ka, tātad, ja šie cilvēki neat-

dzīvību? Vai arī šis te "vēža šūnu" statuss vienkārši tiek noņemts?

Artūrs Kučs: Protams, lasot rakstu kontekstā, es nonācu pie šāda secinājuma. Ja mēs runājam par fizisku iznīcināšanu – tad nē, bet par piespiedu izbraukšanu liecina arī citi citāti.

Līga Muzikante: Piešķiela izbraukšana – jā, bet fizisku iznīcināšana tomēr nav bijusi apskaitīta manā laikrakstā? Jeb jūs tagad...

Artūrs Kučs: Es varu teikt, ka ir bijuši draudi, teiksim, netieši izteikti šiem cilvēkiem,

ja viņi no Latvijas ne-aizbrauks, tad draud fi-

fora.

Artūrs Kučs: Metafora, protams. Bet pazemojoša un aizskaroša metafora šiem cilvēkiem. Un... un, teiksim, ja jūs redzat, ka viņi apdraud latviešu nācijas eksistenci, šie cilvēki, kas arī cīnījušies par Latvijas neatkarību 1991.gadā, starp kuriem bija cilvēki, kas cīnījās. Tad es uzskatu, ka, nu, nu...

Līga Muzikante: Vai jums ir, vai jūsu rīcībā ir nonācis tāds etnogrāfu, demografu pētījums, ka, ja tau-ta nonāk savā etniskajā teritorijā proporcionālā attie-

Latvijas iedzīvotāju sa-stāvs, šī situācija apdraud latviešu tautas, teiksim, eksistenci, jūs, protams, varat uz to vērst, teiksim, uzmanību. Tas nav nekas. Jebkura gadījumā jūs varat to darīt, protams. Ja jūs pārkāpjāt citu cilvēku pamattiesibas, tad šī brīdi, teiksim, arī rodas šīs te.

Līga Muzikante: Sakiet, lūdzu, jūs eksperīzē rak-stāt tā: "Vēstule Krievijas Federācijas vēstniekiem Latvijā, "Открытое письмо послу Российской Федерации в Латвии господину Калужному", satur nepie-

kai parakstījis, tad es pie-ņemu, kājūs esat nevainīgs apstāklī, ka jūs esat nepareizi, būtu nepareizi cītejīs. Jo parasti, ja ir citāts, tad, ja oriģinālā nesākas ar lie-lo burtu, tad tiek likti daudzpunkti un ar mazo sākts. Šeit šīs ir tās, it kā tas būtu oriģināls, un tagad es nolasīšu visu oriģinālu kopumā. Un turklāt arī uzo-došu jautājumu oriģinālā. Šajā teikumā, kas ir citēts, – tātad teikuma otra dala, pirmajā daļā ir minēta Ženēvas konvencija. Ir jautā-jums, kādēļ eksperīzē cītejot nav atsausūšies, ka ir mi-nēta šī te Ženēvas konven-cija, kas paskaidro arī tei-kuma otro daļu?

Un, proti, es nolasu visu publicēto citātu: "Lidz šim laikam Krievija nepilda 1949.gada Ženēvas vieno-šanās 49.pantu. Pēc okupā-cijas karaspēka izvešanas no Latvijas, Latvija ir jā-pamet 700 000 okupantu un kolonistu. Viņi šeit nav mājās! Un nekad nebūs! Vinem nav ne juridisku, ne politisku, ne morālu tiesību dzīvot Latvijā. Latviju - latviešiem. Krieviju – krie-viem. Mūs, Latvijas iedzī-votājus, 1941.-1952.gadam liellopu vagonos izveda uz Sibīrijas nāves nometnēm, un atveda uz Latviju "vies-strādniekus", protams, ne aristokrātus, bet tādus so-ciālisma hibrīdus, ka dumjās var palikt. Maskavā šo visai nejauko un nekul-turālo masu sauc par "li-mičiemi".

Artūrs Kučs: Ko šāds pē-tījums maina dotās lietas kontekstā?

Līga Muzikante: Daudz. Man jautājums? Šīs ir iz-skaidrojums, kādēļ es pub-licēju. Ja mēs nepanāksim šo te repatriāciju, latviešu tauta tiks iznīdeti.

Artūrs Kučs: Dotā gadī-jumā es varētu nākt klājā ar šādu secinājumu, pamato-to ar zinātni. Šīnā gadī-jumā, es domāju, tas, kājūs varat teikt, jūs varat veici-nāt, bet nevis piespiedu kār-tā, kā dažos citātos ir ar draudiem, teiksim, šīnā ga-dījumā šos te cilvēkus pie-spies no Latvijas izbraukt.

Artūrs Kučs: Es domāju, jūs ļoti labi ap-zināties, kā šīs grupas pār-stāvji uztver to.

Līga Muzikante: Man ir jautājums, vai jums ir zi-nāms Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un poli-tiskajām tiesibām, piemē-ram, 4.pants? "Ja valsti ir oficiāli pasludināts ārkār-tejs stāvoklis, apdraudēta nācijas pastāvēšana, šā pa-kta dalībvalstis var atkāp-ties no savām šajā pakta parēdžētājām saistibām."

Artūrs Kučs: Tātad, ko jūs gribētu pateikt ar šo pa-kta citātu?

Līga Muzikante: Es gri-bētu pateikt to...

Artūrs Kučs: Ka Latvijā ir izsludināts ārkārtas stā-voklis?

Līga Muzikante: Nē, ka man ir tiesības vedināt sa-biedribu uz pārdomām, lo-ti no piņētām sabiedribas pārdomām, tā teikt, valdi-bai vērst uzmanību. Saei-mai vērst uzmanību...

Artūrs Kučs: Protams, jūs to varat darīt.

Līga Muzikante: ...ka šīs ārkārtas stāvoklis reāli ir!

Artūrs Kučs: Pakta kontekstā es atļaušos teikt, zini-nu paktu, tas ir, protams, interpretēts citādāk un pie-mērots, bet, ē... Jebkura ga-dījumā jums, ja jūs uzskata-t, ka šīs, teiksim, patrei-zējais, teiksim, nacionālais

kai parakstījis, tad es pie-ņemu, kājūs esat nevainīgs apstāklī, ka jūs esat nepareizi, būtu nepareizi cītejīs. Jo parasti, ja ir citāts, tad, ja oriģinālā nesākas ar lie-lo burtu, tad tiek likti daudzpunkti un ar mazo sākts. Šeit šīs ir tās, it kā tas būtu oriģināls, un tagad es nolasīšu visu oriģinālu kopumā. Un turklāt arī uzo-došu jautājumu oriģinālā. Šajā teikumā, kas ir citēts, – tātad teikuma otra dala, pirmajā daļā ir minēta Ženēvas konvencija. Ir jautā-jums, kādēļ eksperīzē cītejot nav atsausūšies, ka ir mi-nēta šī te Ženēvas konven-cija, kas paskaidro arī tei-kuma otro daļu?

Un, proti, es nolasu visu publicēto citātu: "Lidz šim laikam Krievija nepilda 1949.gada Ženēvas vieno-šanās 49.pantu. Pēc okupā-cijas karaspēka izvešanas no Latvijas, Latvija ir jā-pamet 700 000 okupantu un kolonistu. Viņi šeit nav mājās! Un nekad nebūs! Vinem nav ne juridisku, ne politisku, ne morālu tiesību dzīvot Latvijā. Latviju - latviešiem. Krieviju – krie-viem. Mūs, Latvijas iedzī-votājus, 1941.-1952.gadam liellopu vagonos izveda uz Sibīrijas nāves nometnēm, un atveda uz Latviju "vies-strādniekus", protams, ne aristokrātus, bet tādus so-ciālisma hibrīdus, ka dumjās var palikt. Maskavā šo visai nejauko un nekul-turālo masu sauc par "li-mičiemi".

Artūrs Kučs: Ko šāds pē-tījums maina dotās lietas kontekstā?

Līga Muzikante: Daudz. Man jautājums? Šīs ir iz-skaidrojums, kādēļ es pub-licēju. Ja mēs nepanāksim šo te repatriāciju, latviešu tauta tiks iznīdeti.

Artūrs Kučs: Es varu teikt, ka ir bijuši draudi, teiksim, netieši izteikti šiem cilvēkiem,

ja viņi no Latvijas ne-aizbrauks, tad draud fi-

klājigus uzbrukumus, kuru nolūks ir pazemot krievu tautībai piederīgos. Sakiet, lūdzu, kas ir šie te ne-piekļājīgie uzbrukumi?

Artūrs Kučs: (Ilgī meklē un šķirsta savas piezīmes.)

Šeit ir, es domāju, ka šie te,

teiksim, aizskarošie no-teikti izteikumi, tādi, ka tur, teiksim, ē... tātad:

"Привезли в Латвию русских "гестарбайтеров",

разумеется не аристократов, а таких гибридов социализма, что оболеть можно." Sie te izteikumi.

Kā arī izteikumi, tātad:

"Обязаны покинуть Латвию 700 000 окку-

пантов и колонизаторов.

Они здесь не дома! И ни-

когда не будут!"

Līga Muzikante: Sakiet,

vai jūs esat apzināti izvē-lējies un izrāvis šos citātus no konteksta? Vai tas ir ga-dījumi Sergeja Kruga iete-kmē?

Artūrs Kučs: Kā jūs to domājat – apzināti?

Līga Muzikante: Apzināti vini tiek... nu, salīdzi-niet ar oriģinālu!

Artūrs Kučs: Šīnā gadī-jumā tas, ko es vertēju tai rakstā, ir citāti, kas pauž šo te.

Es nerunāju, šīnā ga-dījumā es pat nesaku, ka

tas ir aizskaroši, es neru-nāju, es nedomāju, ka tas sniedzas tik tālu, ka jūs

man par neieicētības kuri-nāšanu runājat. Tas ir aiz-

skaroši, tas ir aizskaroši un

pazemojoši.

Artūrs Kučs: Kā jūs to domājat – apzināti?

Līga Muzikante: Apzināti vini tiek... nu, salīdzi-niet ar oriģinālu!

Artūrs Kučs: Šīnā gadī-jumā tas, ko es vertēju tai rakstā, ir citāti, kas pauž šo te.

Es nerunāju, šīnā ga-dījumā es pat nesaku, ka

tas ir aizskaroši, es neru-nāju, es nedomāju, ka tas sniedzas tik tālu, ka jūs

man par neieicētības kuri-nāšanu runājat. Tas ir aiz-

skaroši, tas ir aizskaroši un

pazemojoši.

Artūrs Kučs: Kā jūs to domājat – apzināti?

Līga Muzikante: Apzināti vini tiek... nu, salīdzi-niet ar oriģinālu!

Artūrs Kučs: Šīnā gadī-jumā tas, ko es vertēju tai rakstā, ir citāti, kas pauž šo te.

Es nerunāju, šīnā ga-dījumā es pat nesaku, ka

tas ir aizskaroši, es neru-nāju, es nedomāju, ka tas sniedzas tik tālu, ka jūs

man par neieicētības kuri-nāšanu runājat. Tas ir aiz-

skaroši, tas ir aizskaroši un

pazemojoši.

Artūrs Kučs: Kā jūs to domājat – apzināti?

Līga Muzikante: Apzināti vini tiek... nu, salīdzi-niet ar oriģinālu!

Artūrs Kučs: Šīnā gadī-jumā tas, ko es vertēju tai rakstā, ir citāti, kas pauž šo te.

Es nerunāju, šīnā ga-dījumā es pat nesaku, ka

tas ir aizskaroši, es neru-nāju, es nedomāju, ka tas sniedzas tik tālu, ka jūs

man par neieicētības kuri-nāšanu runājat. Tas ir aiz-

skaroši, tas ir aizskaroši un

pazemojoši.

Artūrs Kučs: Kā jūs to domājat – apzināti?

Līga Muzikante: Apzināti vini tiek... nu, salīdzi-niet ar oriģinālu!

Artūrs Kučs: Šīnā gadī-jumā tas, ko es vertēju tai rakstā, ir citāti, kas pauž šo te.

Es nerunāju, šīnā ga-dījumā es pat nesaku, ka

tas ir aizskaroši, es neru-nāju, es nedomāju, ka tas sniedzas tik tālu, ka jūs

man par neieicētības kuri-nāšanu runājat. Tas ir aiz-

skaroši, tas ir aizskaroši un

pazemojoši.

Artūrs Kučs: Kā jūs to domājat – apzināti?

Līga Muzikante: Apzināti vini tiek... nu, salīdzi-niet ar oriģinālu!

Artūrs Kučs: Šīnā gadī-jumā tas, ko es vertēju tai rakstā, ir citāti, kas pauž šo te.

Es nerunāju, šīnā ga-dījumā es pat nesaku, ka

tas ir aizskaroši, es neru-nāju, es nedomāju, ka tas sniedzas tik tālu, ka jūs

man par neieicētības kuri-nāšanu runājat. Tas ir aiz-

skaroši, tas ir aizskaroši un

pazemojoši.

Artūrs Kučs: Kā jūs to domājat – apzināti?

VĒLĒTĀJI PIEPRASA ATBILDĪBU

◀ 1. lpp.

DDD: Tātad atsakās no savas zemes?

Dzintars Rasnačs: Nē. Nevis atsakās, bet sanem līdzvērtīgu kompensāciju.

DDD: Pārdod pa naudu savu zemi?...

Dz.R.: Gluži vienkārši ir dažādi viedokļi. Mēs uzskatām, ka pats galvenais ir kontinuitāte.

DDD: Ko jūs saprotat ar šo "kontinuitāti"?

Dz.R.: Turpināmība, pēctečība ir kontinuitāte. Devīndesmito gadu sākumā bija cīņa par Satversmes darbības atjaunošanu. Lieklākā daļa no varas elites, kas šobrīd svin 18.novembri, tajā laikā to noliedza. Pilsonu Kongress un daļa no Latvijas Tautas frontes bija tie, kas panāca tiesisko pēctecību pamatliku-mā.

Tiesiski pēctecību Pilsonu Kongress panāca saistībā ar pilsonu loka atjaunošanu. Bija vesela virkne politiku, kas iestājās par tā saūcamo nulles variantu, lai tiktu piešķirta automātiskā pilsonība visiem šeit iebraukušajiem. Tam, ka pilsonība tiek atjaunota tiesiskās pēctecības ceļā, liela nozīme ir Pilsonu Kongresam.

Trešais, kas skar ļoti sā-pīgo kontinuitātes jautāju-mu, ir īpašuma tiesību at-jaunošana, kuras procedū-rā ir pielāgta loti daudzas kļūdas. Ja runā par tiesis-ko kontinuitāti, tad ir at-jaunota ne tikai Satversme, bet arī Civillikums, arī Ze-mes grāmatas likums un arī vesela virkne citu Lat-vijas brīvalsts laikā pie-nemtu likumu. Un tādā vei-dā mēs ejam šo tiesiskās pēctecības ceļu.

DDD: Pilsonu Kongress un Tēvzemei un Brīvībai / LNNK ir divas dažādas lie-tas. Pilsonu Kongress tiesām daudz darija. Klausoties jū-su teikto, nākas atgriezties pie sarunas sākuma un iz-analizēt visu pa punktiem. Sāksim ar Abreni. Jūsu apvienība savā nosaukumā nes šos cēlos un lielos vārdus – "Tēvzemei un Brīvībai". Ta-cu mūsu laikraksts sajēm ne-skaitāmas vēstules, rakstus un zvanus, kuros cilvēki ap-galvo vienu un to pašu – viņi ir zaudējuši uzticēšanos TB / LNNK un uzskata, ka šī ap-vienība ir nodevusi nacionā-lās intereses, nepiepilda so-lito. Jā, ir skaisti vārdi un

runas, taču tiem neseko darbi. Piedodiet, bet no jūsu teik-tā es nesaproto, kāda ir TB / LNNK nostāja Abrenes jau-tājumā, es nesaproto, kāda būs reakcija un rīcība, lai apturētu robežlīguma par-rakstīšanu šādā redakcijā? Vai jūs pieļaujat, ka vispār būtu pieņemamas jebkādas runas par Abrenes atdoša-nu? Protams, var teikt, kas tad tas ir - 2% no Latvijas teritorijas, bet vai jūs, Ras-nača kungs, būtu ar mieru nogriezt 2% no sava ķerme-nā? Abrene ir "neērta" lieci-ba tam, ka Latvija joprojām ir okupēta.

Otrais – jūs runājāt par pilsonu loka atjaunošanu, taču tiesi šīs "atjaunošanas" del Latvijā ir tik nenormāla etniskā situācija. Neredzu iemeslu lepoties ar jūsu pa-nāktajiem kontinuitātes apliecinājumiem. Tie klāji un atklāti norāda uz nepadarī-to, nolaidīgi atstumto, tie ir lielā mērā cēloji šīsdienas Latvijas etniskajām problē-mām.

Dz.R.: Bet paskatīsimies uz vēsturi.

DDD: 1920.gada Miera līgums ir spēkā.

Dz.R.: Ropu sala un daudzi citi jautājumi. Tie visi tika regulēti tiesiskā ceļā. Savukārt, Abrenes jautāju-mu meģina regulēt prettiesiskā ceļā. Te ir tā lielākā problēma.

DDD: Kas ir tie, kas mē-gina regulēt prettiesiskā ce-ļā?

Dz.R.: Pirmām kārtām, Krievija.

DDD: Neredzu iemeslu, kādēl Latvijai būtu jāpālaujas Krievijas spiedienam.

Dz.R.: Laujet pateikt, ci-tādi man ir sajūta, ka es at-redos tur, kur jūs nesen, – tiesā.

DDD: Savā ziņā tā tas arī ir: Jo jūs esat tautas priek-stāvis, no jums tiek prasīta atbildība un atbildes.

Dz.R.: Latvijas valstīj ir jāapanāk tāda ietekme AŅO, kas agrāk vispār šķita absolūtā utopija, ir jāpa-nālā tā ietekme, lai starp-tautiskās tiesas celā pa-nāktu Krievijas jautājuma izskatišanu.

DDD: Ir pagājuši 15 gadi kopš neatkarības formālās atjaunošanas. Kas ir izdarīts? Kur ir rezultāts? Kur ir tiesas prāvas?

Dz.R.: Viss, kas ir darīts. Man ir vesela pakete ar do-kumentiem. Jūs gribat re-zultātu uzreiz.

DDD: "Uzreiz" bija pirms 15 gadiem, tagad "gaidām rezultātu".

Dz.R.: Teikšu atklāti, kopš neatkarības atjauno-šanas paies vismaz 40 ga-di, kamēr mēs to panāk-sim.

DDD: Tas ir par ilgu. Jau tagad tuvojas strauja krize. Paskatieties kaut vai uz Sae-mas sastāva proporciju iz-maiņām...❖

Turpinājums sekos

Intervēja
Ilze Liepa

NEKĀDA SAKARA AR TAISNĪGUMU!

◀ 1. lpp.

DDD: Varbūt deputātam Segliņam vajadzētu atcelt tiesību normu, kas liedz po-liciestiem streikot?

M.S.: Segliņš bija tas, kurš iestrādāja normu un lāva tai iziet cauri, ka poli-ciestiem var būt arodbiedri-bas. Tas bija tāds kā pir-mais solis.

DDD: Tad speriet nāka-mo!

M.S.: Es domāju, nav ne-kādu problēmu. Dzīve pier-rāda, ka bieži vien kādam sabiedrības slānim ar streiku palidzību ir jārisi-na savas vajadzības. Tā no-tiek arī Francijā, Anglijā un citur. Ja, piemēram, metro vadītāji viendien neaiziet uz darbu, visi uzreiz viņus kaut kā sadzīrd un sāk kaut ko darīt.

DDD: Manuprāt, ja poli-cisti sāktu streikot, tad viņus sadzīrdētu ļoti ātri.

M.S.: Noteikti. Es tātad esmu izmēģinājis strādāt par izmeklētāju – tas ir tik morāli grūts darbs, ka grūti izteikt. Mēs šobrīd te se-žam, iedzeram kafiju, pa-plāpājam – normālā kabi-netā, bet policists ikdienā komunīcē ar sabiedrības "mēsliem" – zagļiem, iz-varotājiem, slepkavām. Viņš redz asinis, pakārušos, iz-varotos, sasistos, sakroplo-tos, un ziniet, tās nav tās pašas jaukākās izjūtas, bet beigas viņam par to iedod 200 latu... Aiziet mājās, tur sieva prasa: "Kur ir nauda, tu taču tik daudz strādā pa naktīm, kāda tam jēga?" Manuprāt, kārtīga izmeklētāja darbs nemaz nav no-vērtējams. Jālīdz Dievu, lai kāds tur ietu un strādātu! Es strādāju pugšadu un aizbraucu uz kādiem pie-ieni sešiem liķiem, un sa-pratu, ka to negribu, jo ap-zinājos, cik psiholoģiski grūts ir šis darbs. Tie liķi jau pēc tam pat sapņos rā-dās. Tad viena daļa policis-tu sāk dzert, viena daļa iz-manto šo amatu, lai pelnītu citur – ir pistole, policis-ta apliecība... Kāds nodze-ras, kāds kļūst par nihilis-tu... Vienīgais glābiņš būs tad, ja viņiem maksās nor-mālas, kārtīgas algas.

Mēs brīnāmies, kāpēc ne-atklāj ekonomiskos nozie-gumus. Tie ir miljoni! Vien-kārša puisis, kuram alga ir 200 – 250 lati, visa dzīve vēl priekšā, – pie viņa at-nāk noziedznieks un saka: "Sē tev tūkstotis..." Pēc div-simt latiem viņš tādu nau-du nav redzējis, viņu taču var nopirkst pa kapeikām. Un mēs gribam, lai cilvēks izmeklētu miljonus vērtus noziegumus, maksājot vi-ņam 200 latus?! Preti sež advokāti, kuriem maksā tūkstošus, kā arī datoristi, kas no bankām izmāna naudas, kuriem maksā des-mitiem tūkstošus. Ko tas policistiņš ar saviem 200 latiem atklās? Pat, ja viņš pietuvosies atklāšanai, vi-nu gluži vienkārši nopirks. Nevar maksāt grašus un gribēt šausmīgu atdevi no policijas. Tā tas nenotiek!

DDD: Ko jūs pats pavei-cāt, lai situāciju uzlabotu, kad bijāt iekšlietu ministrs?

M.S.: Mani absolūti fas-cinēja šī pilnīga neizprat-ne. Es izstāstu, kāpēc ja-jag pielikt naudu narkoti-

ku apkarošanai. Visi sēz māj ar galvu un saka: nā-košgad...

BAILES NO LIDZCILVEKU NICINĀJUMA

DDD: Par zināmā sabied-rības daļā valdošo uzskatu, ka čekas "maisus" ne-vajadzētu atvērt, jo tajos esošā informācija nav pil-nīga, jūs esat ietiecie, ka tad jau ari nokertos zaglus nevar sodīt, ja visi zagļi nav noķerti.

Mareks Seglinš: Jā, jo arguments, ka mūsu rīcībā nav visa kartotēka, man liekas muļķīgs. Mūsu rīcībā ne par vienu jautājumu nav visa informācija. Bieži mēs domājam, ka visu zi-nām, bet patiesībā tā tas nav. Nereti kaut ko nezi-nām pilnībā, tomēr tas ne-liedz šo jautājumu lemt.

Piemēram, Latvijā ir Kri-miāllikums, kurš paredz, ka par zagšanu ir jāsēz cie-tumā. Vienlaikus nav šau-bu, ka visi zagļi netiek no-ķerti. Nepamatota ir filo-zofija, ka, iekams mēs neva-ram kaut ko paveikt simt-procenti, mēs nedarām neko. Tad jau neķersim ne-vienu zagli, slepkavu, no-dokļu nemaksātāju un ne-liķsim cietumā, jo visus ne-vararam nokert? Visas čekas kartiņas tik tiešām mūsu rīcībā nav un nekad nebūs. Ja ir tāds arguments, ka tad neko – tad metam tos mai-sus Daugavā?

"Pēc manā rīcībā esošas informācijas, tur tik tiesām atrodas sabiedrībā atzītas morālas autoritātes, zināmi mākslinieki, no kuriem liela daļa, vismaz vārdos, ir deklarējuši Latvijas, latviešu valodas aizstāvību, bet tagad var izrādīties – re kā, pats padomju laikā mierīgi rakstīja zinojumus čekai."

Maskava nekad neuzskatis par vajadzīgu mums kaut ko atdot. Tomēr tā, kas ir mūsu rīcībā, ir taisnība. Rodas jautājums, vai tad, ja mēs varam uzzināt pusi no taisnības, mēs to darām, vai ne? Man gan pašam lie-kas, ka tauta domā, ka zi-nas, kuras tā uzzinās, būs kaut kādā mērā šokējošas. Pēc manā rīcībā esošas in-formācijas, tur tik tiesām atrodas sabiedrībā atzītas morālas autoritātes, zināmi mākslinieki, no kuriem liela daļa, vismaz vārdos, ir deklarējuši Latvijas, latviešu valodas aizstāvību, bet tagad var izrādīties – re kā, pats padomju laikā mierīgi rakstīja zinojumus čekai.

Es tev tūkstotis... Pēc div-simt latiem viņš tādu nau-du nav redzējis, viņu taču var nopirkst pa kapeikām. Un mēs gribam, lai cilvēks izmeklētu miljonus vērtus noziegumus, maksājot vi-ņam 200 latus?! Preti sež advokāti, kuriem maksā tūkstošus, kā arī datoristi, kas no bankām izmāna naudas, kuriem maksā des-mitiem tūkstošus. Ko tas policistiņš ar saviem 200 latiem atklās? Pat, ja viņš pietuvosies atklāšanai, vi-nu gluži vienkārši nopirks. Nevar maksāt grašus un gribēt šausmīgu atdevi no policijas. Tā tas nenotiek!

Cilvēkiem bieži negribas domāt un analizēt. Manuprāt, ir muļķīgi arī visu ne-izvērtēt un nedomāt, kādēl tā ir bijis. Es saprotu, ka bija kaut kāda sistēma: ja cilvēks gribēja padomju va-ras gados tikt pie dzīvokļa vai kaut vai reizi mūžā aiz-braukt uz ārzemēm, tad bi-

ja šie spēles noteikumi – ir jāzino, ja tev to palūdz da-rit. Kādēl tad tagad par to nerunāt? Runājam un stāstām, kā tas ir bijis, nevis tā vienkārši – neko negribam zināt, kuri un kāpēc "stuči-jāja".

Es nenosodu šos cilvēkus, jo nezinu, kā man pašam dzīve izvērstos, ja tajā laikā tiktu nostādīts lidzīgā situācijā. Tolaik biju pārlieku jauns. Tāpēc nosodīt var tie, kuri tad bija lidzvērtīgā situācijā, bet no "stuči-šanas" atteicās. Tā bija briesmīga valsts, briesmīgs režīms. No viena vienīga TV kanāla 30 gadus tika "potēta" viena informācija, kas cilvēkus morāli sakroploja.

DDD: Jūsuprāt, kādēl Valsts prezidente ir noskano-ta pret čekas "maisu" atvēr-sanu?

M.S.: Šeit ir dažādi skaid-rojumi.

DDD: Jūs pat teicāt – ka-mēr mums būs tāda prezi-dente, šīs likums par "mai-su" atvēršanu netiks apsti-rināts.

M.S.: Jā, jo prezidentes kundze ar savu rīcību, tris reizes atdotod likumu Sae-mai atpakaļ, nepārprotami ir parādījusi savu pozīciju un paužusi, ka to nemainīs.

DDD: Kādēl vija ir ieņe-musi šādu nostāju?

M.S.: Man nav pierādju-mu, bet es esmu dzirdējis, ka ne jau pati Vaira Viķe-Freiberga – bez šaubām vi-ņa nav šajos "maisos" –, bet prezidentei pazīstami cil-vēki gan tur varētu būt. Šis

vienkāršs jautājums, ko var uzdot. Trešais variants, no kā baidās prezidente, va-reitu būt, ka, atverot šos "maisus", sašķēsies sabiedrība. Viena latviešu daļa uzzinās, ka otrs latviešu vienās, ka viņus krāpusi un "stūčījusi". Varbūt kāds uz-zinās, ka "stūčījīs" ir kāds labs draugs, darbabiedrs vai žurnālistu kolektīva biedrs. Vai sabiedrība no tā kļūs laimīgāka? Uzzinot patiesību, mēs ne vienmēr klūstam laimīgāki. Kādreiz labprātāk cilvēks dzīvo tā-lāk laimīgs, ja viņš nezina patiesību. Tātad viena no versijām, ko prezidente pati ir stāstījusi, ka "maisu" atvēršana tikai šķēs sabiedrību, bet sabiedrībā labprātāk cilvēku būt vienotai.

DDD: Šādai attieksmei pēc taisnīguma principa ne-var piekrīst.

M.S.: Ar taisnīgumu šeit nav nekāda sakara. Taisnī-ba vienmēr ir viena. Šeit ru-na ir par to, vai, uzzinot taisnību, cilvēks no tā kļūs laimīgāks?

DDD: Es tomēr gribētu zi-nāt patiesību par saviem draugiem arī tad, ja tā ir gauži nepatīkama.

M.S.: Bet, ja jūs uzzinātu, ka kāds tuvs draugs vai

LATVIJAS RUSIFIKĀCIJAS PLĀNS UN LATGALIEŠU LOMA TAJĀ

Mareks GABRIŠS

RTU Būvniecības fakultātes maģistratūras students, Latgales studentu centra biedrs

Saeimas deputāti 2007.gada 11.janvārī noraidīja "Saskanas centra" (SC) sagatavotos grozījumus likumā "Par Latvijas nacionālo un etnisko grupu brīvu attīstību un tiesībām uz kultūras autonomiju", kas paredzēja "latgaliešiem" noteikt tādu pašu valsts aizsardzību kā Latvijā dzīvojošajiem libiešiem.

SC deputāti vēlējās likumā ierakstīt, ka "Latvijas Republikas valsts varas un pārvaldes institūcijas ir atbildīgas par Latvijas seno pamattautību – libiešu un latgaliešu nacionālās identitātes un kultūrvēsturiskās vides saglabāšanu, par viņu apdzīvotās teritorijas sociāli ekonomiskās infrastruktūras atjaunošanu un attīstību".

Likumprojekts paredzēja atlaut personām, kuras sniegūšas 15 gadu vecumu, brīvi izvēlēties savu tautību un ierakstīt to pasē.

Sagatavotie grozījumi no kultūras saglabāšanas un attīstības viedokļa vērtējami pozitīvi, bet, neveicot deokupāciju un dekolonizāciju, tie Latvijai un latviešu tautai varēja klūt bīstami. Arī likumprojekta lietotie termini neatbilst likuma būtbai – latgalieši nav sena pamattautība, tāpat tā nav ne nacionāla, ne etniska grupa. Latgalieši ir visi Latgales novadā dzīvojošie cilvēki neatkarīgi no to tautības un tāpēc vārds latgalieši ir apskatāms tikai kā teritoriāls jēdziens, un nevienam cilvēkam nedrīkst būt tiesības savu pašreizējo tautību

aizstāt ar teritoriālu jēdzīnu un iegūt jaunu nacionālo identitāti. Kas gan notiktu, ja zem tautības "latgalieši" apvienotos visi Latgalē dzīvojošie krievvalodīgie nelatvieši un kā lielākā nacionālā grupa Latgales novadā pieprasītu reģionālās valodas statusu krievu valodai?

Ja SC tiesām grib atbalstīt vieno no Latvijas senājām pamattautībām, tad likumprojektā vārds "latgalieši" pareizi bija jāaicīstāj ar vārdu "Latgalē dzīvojošie etniskie latgalji", jo šī latgalu etnosa dala ir savdabīga, ir atšķirīga no latviešiem un ir pielīdzināma mazākumtautībai. Daļa senā latgalu etnosa dzīvo arī lielākajā daļā Vidzemes novada, taču šī etnosa grupa ir pilnīgi asimilejusies latviešu nācijā un par mazākumtautību vairs nav uzskaņata. Atzīst latgalus par mazākumtautību, būtu oficiāli jāatzīst, ka latgaliem ir arī savu valoda, nevis latviešu valodas dialekti.

Šodien Latgales latgalji Latvijas valdībā ir politiski neizdevīgi un tāpēc par mazākumtautību netiek atzīti, un valdība dara visu, lai latgalji šādu statusu neiegūtu. Galvenais politiskā neizdevīguma iemesls ir tāds, ka, parādoties latgalu mazākumtautībai, samazināsies latviešu tautības cilvēku skaits, un latvieši attiecībā pret Latvijā dzīvojošajiem cittautiešiem kļūs par minoritāti savā zemē.

Ja par kritēriju tautības "latgalietis" ierakstam pāsē kalpotu latgalu valodas zināšanas un senču saistība ar Latgales novadu un latgalu etnosu, tad teorētiski šādu tautības ierakstu varētu sanemt no 250-300 tūkstošiem cilvēku, kuru tāgadējā tautība ir latvieši. Saskaņā ar Europe Areas Home SIL Home datiem Latvijā dzīvo vairāk nekā 500 tūkstoši latgalu. Pēc citiem pētījumiem, latgalu skaits Latvijā ir 15-22% no visa iedzīvotāju skaita.

Pēc Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes datiem 2006.gada 1.janvārī Latvijā dzīvoja 2 290 765 iedzīvotāji, no tiem 59% ar tau-

tību "latvietis", pārējie iedzīvotāji jeb 41% – cīttautieši. Okupantu un kolonistu daudzums, kurus politisko rekti sauc par nepilsoniem, 2006.gada sākumā bija 18,2% no visiem Latvijas iedzīvotājiem.

Gadjumā, ja tautību "latgalietis" saņemtu vismaz iepriekš minētie 250 tūkstoši cilvēku, tad latviešu tautības Latvijas pilsoņu skaits samazinatos līdz 48%. Ar 48% no visu iedzīvotāju skaita latvieši savā zemē oficiālās valsts valodas statusu.

Domāju, nākotnē vēl būs daudz mēģinājumu panākt, lai etniskos latgalus atzīst par tautību un viņu dialektu – par oficiālu valodu. Diemžel šāds iznākums, nemot vērā Latvijas vēsturisko un pašreizējo politisko situāciju, nebūs izdevīgs ne latviešiem, ne tiem, kuri atzīst savu piederību Latgalēs latgalu etnosam. Vai tas nozīmē, ka Latgales latgalu etnosam jāasimilējas latviešu tautā un jāaizsakās no savām tiesībām uz tautības un oficiālās valodas statusu? Uzskaņu, ka nē – visiem spēkiem jācēnšas saglabāt un koht savu kultūru un valodu, jo, ja tagad etniskie latgalji atteikties no savas valodas, tad kur ir garantija, ka nākotnē šo cilvēku pēcteči neatteikties no latviešu valodas? Iespējams, līdzīga iemesla dēļ, vairums latviešu, sarunājoties ar krievvalodīgajiem, lieto tieši krievu valodu – tā ir tāda vēsturiska vājuma tieksme un atmiņa asimilācijas no savas identitātes, līdzīgi kā kādreiz lielākajā asimilējās kurši, sēli, zemgaļi un daudzas citas baltu tautas. Latgales latgalji par oficiālu tautas un valodas statusu drīkst cīnīties tikai tad, kad pilnīgi būs pabeigta Latvijas deokupācija un dekolonizācija, un ne latviešiem, ne latgaliem nedraudēs rusifikācija un asimilācija lielājā krievvalodīgo cilvēku pūlī.

Aicinājums organizācijām, biedrībām un tiem latviešiem, kuri cīnās par latgalu tautības un valodas oficiālu atzīšanu: sāciet ar Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju! ♦

DOMU UN UZSKATU "NOZIEGUMI"

Germars RUDOLFS

The Barnes Review, 2006. gada marts / aprīlis

Turpinājums no iepriekšējā numura

APSŪDZĒTS PAR "HOLOKAUSTA" NOLIEGSANU

1992.gada nogalē saņēmu vēstuli no Baden Vurtembergas (Baden-Württemberg)

Rajona krimināltiesas "Valsts Aizsardzības departamenta", ar kuru tiku informēts, ka tieku apsūdzēts par "holokausta noliegšanu".

Tā kā veidlapa un vēstules teksts bija drukāts uz lēta tīneta printera un es nevarēju noticej, ka Vācijā ir tāda Valsts Aizsardzības policija, uzskatīju to par mulķigu joku. Atbildēju ar zobgaligu vēstuli, prasot pierādījumus, ka mūsu atkalapvienotajā Vācijā joprojām ir "Stasi" (bijušās Austrumvācijas nacionālā drošības policija, kas tagad likvidēta).

Driz aptvēru savus maldus. Vācijā patiešām ir Valsts Aizsardzības departaments, kuras biroji ir katrā valsts tiesas ēkā un kuras uzdevums ir izmeklēt noziegumus, kas varētu tikt

uzskatīti kā draudi Federālās Republikas pastāvēšanai uz "brīvības un demokrātijas pamatprincipiem". Iespējams, kriminālpolicija uzskata, ka "Holokausta Revizionisms" ir tieši sāds drauds. Valsts Aizsardzības departaments sadaļīts trijās daļās: *Labējais ekstrēmisms, kreisais ekstrēmisms un ārvalstnieku politiskais ekstrēmisms*.

Varbūt kāds iedomājas, ka birokrāti attiecīgā departamenta apakšvienībā ir instruēti par attiecīgo ideoloģiju, lai vini spētu attpazīt attiecīgā "ekstrēmisma" izpausmes, būtu spējīgi ar tām cīnīties un spētu noturēties, nekļūstot par attiecīgā "ekstrēmisma" "upuriem"? Saruna ar vienu no šiem birokrātiem atklāja,

cik pamatīgas ir šīs instrukcijas – vismaz attiecībā uz "Revizionismu". Katrā ziņā šos cilvēkus nevar apsūdzēt par vienaldzību un ideoloģisko neinteresētību. Tas man kļuva skaidrs, kad 1994.gadā Rūdolfa Hessa piemiņas dienā šie kungi mani atkal apciemoja.

Vini pieprasīja, lai es izdarot spiedienu uz labējiem, lai nenotiku nekādas demonstrācijas. Tā kā vini bija informēti par manām vadošajām pozīcijām Revizionistu kustībā, vini uzskatīja, ka man ir arī kaut kāda ietekme labējā spārna nomētnē – pilnīgi aplams pieņēmums. Starp citu, es gandriz nevienu neatzīstu no labējo spārna.

► 8. lpp.

GATAVOŠANĀS ATDOT ABRENI – KRIMINĀLLIKUMA 83. PANTA PĀRKĀPUMS!

◀ 1. lpp.

Latvijas Republikas Krimināllikuma 83. pantā ir paredzētas sankcijas par aicinājumu un organizatorisko darbību, kas vērsta uz Latvijas Republikas teritorīālās vienotības graušanu, tas ir, Latvijas Republikas Satversmē neparedzētā veidā Latvijas Republikas teritorijas daļas atdalīšanu. Latvijas Nacionālā fronte, apstiprinot arī nevalstiskās organizācijas "Klubs 415" iesniegumā sniegtās ziņas par saskatāmajiem Krimināllikuma 83.panta pārkāpumiem augšminēto personu darbībā, informē Jūs, ka Vaira Viķe-Freiberga, Aigars Kalvītis un Artis Pabriks savas darbības augstākminētājā jomā ik dienas veic ar pieaugošu intensitāti. Nemot vērā šo personu ieņemamos amatus, viņu šajā brīdī veiktais nozīgums var novest Latvijas Republiku ārkārtas stāvokli un nopietnā nacionālās drošības apdraudējumā – pie valsts teritorīālās vienotības sagraušanas un Latvijas tautas interešu un tiesību, kas noregulētas LR Satversmē, totālās ignorances un nepieciešēti rupjas pārkāpšanas.

Nacionālās drošības likuma 1.panta 1.daļa noteic: "Nacionālā drošība ir valsts un sabiedrības iestonu vienotu, mērķtiecīgu pasākumu rezultātā sasniegta stāvoklis, kurā ir garantēta valsts neatkarība, tās konstitucionālā iekārta un teritorīālā integrātība, sabiedrības brīvas attīstības

Lūdzam mūs informēt, vai Jums ir nepieciešama nevalstiskās organizācijas "Latvijas Nacionālā fronte" palīdzība pierādījumu savākšanā.

Par pieņemtajiem lēmumiem lūdzam pazīnot.

Cienā,
LFN priekšsēdētājs
Aivars Garda

KRIEVVALODĪGAJĀ PRESĒ

"VS: NACIONĀLISTI APSPRIEZ NĀVESSODA VEIDU VALSTS AMATPERSONĀM"

Krievvalodīgā avīze "Vesti Segodnya" 16.janvāra numurā ir publicējusi Eldarova jeb Abika Elkina epitetiem pārnilos rūpestus par valsts amatpersonu turpmāko likteni. Lūk, ko viņš raksta:

"Prātu zaudējušie nacionālradikāli, kuri jau sen saprātuši, ka Latvijā viņiem nekas nedraud, sākuši apspriest... nāvessoda veidu mūsu valsts augstākajām amatpersonām! Atgādināsim, ka nāvessodu Ministru prezidentam un ārlietu ministram jau piespriedis Tautas tribunāls, kuru pirms pāris nedēļām izveidoja bijušie "Helsinki-86" aktivisti – L.Grantīns, R.Biteneks un A.Prūsis. Kuri visi, starp citu, apbalvoti ar Trīszaigžņu ordeni.

Vini uzskata, ka Kalvītum un Fabrikam par vēlmi noslēgt robežligumu ar Krieviju bez 1920.gada Miera ligu ma un Abrenes pieminēšanas pienākas augstākais soda mērs. Ideja sodit mūsu valsts vadītājus radusi plašu atbalsi tādu pašu mēru zaudējušu nacistu rindās. Vakar Gardas vadītās Nacfrontes interneta portālā kāds zemesvars Vilhelms Klincāns paziņoja, ka par maz būtu nosaukt valsts vadītājus, kuri gatavojas "atdot" Krievijai Abreni. Viņus jāpakar! "Nošaušana tādiem būtu pārāk liels pagodinājums," raksta asinskārais zemessargs.

Bet, kamer vecākās paudzes nacisti apspriež Ministru prezidenta un ārlietu ministra eksekūcijas niances, viņu jaunie cīņu biedri no "Kluba 415" raksta iesniegumu ģenerālprokuroram, Drošības policijas priekšniekam un Satversmes aizsardzības biroja direktoram. Jaunie radikāli uzskata, ka tiesībsargājōsājām iestādēm jāsāk izmeklēšana saistībā ar prezidenta, Ministru prezidenta un ārlietu ministra plāniem... graut valsts teritorīālā vienotību. [...]

Acimredzot, ka "Tautas tribunāla spriedums" (par "Helsinki-86" dalībniekiem jau interesējas Drošības policija) un "Kluba 415" iesniegums prokuratūrai – tas ir tikai sākums nacistu plānotajai valsts destabilizācijas kampanai. Nākošais solis – ielas protesta akcijas, centieni nacionālo ekstrēmistu aktivitātēs iesaistīt Saeimas ievēlētos labējos politiķus." ♦

KRIEVVALODĀGAJĀ PRESĒ

**ILMA ČEPĀNE
BRĪNĀS, KA LATVIEŠI
TIK ILGI CIEŠ NETAISNĪBU**

Bijusi Satversmes tiesas tiesnese, pašreizējā "Jaunā laika" Saeimas deputāte Ilma Čepāne intervijā, runājot par ires griestu atcelšanu, avizes "Veski segodņa" 4.janvāra numurā šausminās, ka pēdējo gadu laikā Saeimā ļoti daudzi kļuvuši par ciniķiem. I.Čepāne saka: "Valdību rīcībā bija veseli piecpadsmīt gadi – pietiekams laiks, lai sagatavotos neizbēgmajai ires griestu atcelšanai. Tāpat deputātiem bija pietiekams laiks, lai ieviestu likumā labojumus, kas ļautu sodīt namu ipašniekus par patvalū pret saviem īrieikiem."

Tiesa, Ilma Čepāne neturpina, ka viņa pati ir iesaistījusies vienā no šo cīniķu partijām – "Jaunajā laikā". Ne tikai uz pārējo Saeimā iekļuvušo partiju, bet arī uz "Jaunā laika" deputātiem, tātad uz viņu pašu, attiecas Ilmas Čepānes intervijā izteiktie vārdi: "Mani vienmēr gluži vienkārši pārsteidz latviešu tautas lielā pacietību. Cilvēki var desmitiem gadu ciest ierēdņu, namu ipašnieku, politiku īrgāšanos. Mūsu tauta nez kāpēc pastāvīgi demonstrē pārsteidzošu nevarību!"

Vai Ilma Čepāne piedalīsies vēl svarīgāku jautājumu risināšanā, kā deokupācija un dekolonizācija, vai arī līdzās citiem Saeimas deputātiem kļūs par ciniķi un turpinās īrgāšanos par latviešu tautas un valsts interesēm? ♦

Cienījamie apgāda "Vieda" grāmatu un laikraksta "DDD" lasītāji!

2006.gada decembri es nosūtīju vēstuli savam bijušajam draugam Jānim Kīsim, kuru diemžēl ir jāpublisko:

Jāni!

2001.gadā izdotajā Nikolaja Rēriha grāmatā ir mans ieraksts:

"JĀNIM KĪSIM – medicīnas dōktoram"

Mūsu dienās, kad tumsa savus pēdējos svētkus svīn, ir skumji, ka 20. gad simta liekākais dzīgars NIKOLAJS RĒRIHS vēl joprojām netiek pienācīgi novērtēts. Garā mazie, līdzīgi līliputiem, garā milzi spēj saredzēt tikai no attāluma. Katrā šā slavas vainagotā cilvēka grāmata ir specīgs stars tumsas kliedēšanai un apziņas paplašināšanai.

Par cilvēku lielumu var spriest pēc viņa attieksmes pret ģeniju. Tāpēc esmu laimīgs, mans draugs, ka šādi varu apliecināt Tev savu patesio draudzību un pateicību par Tevis parādīto gara lielumu un pašaizlīdzību, kas lauj nākt klajā šai bīrišķigajai grāmatai.

*Apgāda "Vieda" vadītājs un vienmēr Tavs draugs
Aivars Garda"*

Kā Tu labi zini, tad reālā situācija ir tāda, ka gandrīz 6 gadus pēc grāmatas iznākšanas, Tu neesi parādījis ne gara lielumu, ne pašaizlīdzību, jo grāmatu es izdevu bez Tavas palīdzības. Gluži otrādi, Tu esi pa-

rādījis sevi kā sīku cilvēciņu, kurš 6 gadus ir krāpis savu bērnības draugu, t.i., mani. Ja salīdzina manu ierakstu ar Tavu rīcību, tad jāsecina, ka būtībā Tu esi panīrgājies gan par grāmatas autoru, gan mani.

Attiecībā uz vienu mums abiem pazīstamu cilvēku Tu teici apmēram tādus vārdus: "Ko viņš darīs, ja tāda sikuma – dažu desmitu tūkstošu latu dēļ Tevi piekrāps. Nabagāks Tu nepaliksi, bet kā viņš mūsu mazajā Latvijā dzīvos - kur viens viens otru pazīst?"

Tāpēc pāradresēju šo jautājumu Tev pašam. Kā Tu varēsi dzīvot, kad visi uzzinās, ka Tu mani piekrāpi ne-salīdzināmi mazākas summas dēļ? Bet tās jau būs Tavas problēmas.

Es jūtu pienākumu savu pateicības ierakstu publisķi atsaukt. Nebūtu taisnīgi, ja nākamās paaudzes domātu par Tevi labāk, nekā esi pelnījis. Es atzīšu, ka esmu kļūdījies, uzticēdamies cilvēka solijumam, kurš nebija uzticēšanās vērts. Paskaidrošu arī, kāpēc vēlos tā darīt. Kad Tu man solīji konkrētu palīdzību šīs grāmatas izdošanai, es pamatoju domāju, ka Tu saproti, cik lie-la personība bija Nikolajs Rērihs un cik nozīmīga bija viņa šīs zemes misija. Cilvēcīgi man ir Tevis ļoti žēl, tāpēc ka savas mantkārības dēļ Tu neizpildīji savu solijumu, tādējādi visai smagi apgrūtinot savu karmu. Var tākai apbrīnot Tavu nekau-nību: es savu solijumu izpildīju jau pirms 6 gadiem, bet Tu pēdējā mūsu telefonsarunu pat atļāvies rupjību pret mani.

Es saprotu, ka Tu tagad nenovērtē Nikolaju Rērihu, tāpēc arī mans veltījums Tev nešķiet svarīgs. Gluži

kā garā maziem līliputiem. Arī mana darbība par Latvijas atbrīvošanu no koloniem iedveš Tevi bailes un diskomfortu. Tava pazišanās ar mani Taviem draugiem – mietpilsoniem – izraisa nepatiku, piemēram, kā tas bija "Klubā 33". Līdz šim biju domājis, ka Latvijas čempiona tituls džudo ciņā smagajā svarā uziek par pienākumu būt drosmīgākam. Padomā pats, ko Tu esi savā dzīvē paveicis, vai vēl paveiksi, lai tas varētu kaut mazliet atsvērt to, kas rakstīts veltījumā? Pasaulē ir dzīvojuši un dzīvo simti miljonu profesoru un "profesorišu" ar sīkām dvēselītēm. Kas viņus atceras pēc nāves? Arī Tevi neatcerēs. Pareizāk – neatcerētos, ja vien nebūtu šī veltījuma grāmatā, vai arī ja Tu neizdarītu kaut ko īpaši ģenīalu, piemēram, neizgudrotu, kā ar vienu tabletī ādas vēzi vai AIDS izārstēt. Pat, ja Tu to izdarīsi tagad, tad vēsture zinās, ka lielais izgudrojās patiesībā bija ar mazu dvēselīti, kas nenovērtēja Nikolaju Rērihu, kura lielums un spožums būs tik pat labi redzams, kā tumšā naktī redzami ar spilgtiem prožektoriem izgaismotie Vecrīgas torņi.

Padomā, Jāni, vai bija vērts parādīt tādu gara ma-zumu?

Mēneša laikā persona, kurai es uzticos, sapems šīs vēstules kopiju un atsauku-ma tekstu, kā arī tālākās norādes, kad un kādā veidā tas publicējams.

Aivars,
6.12.06.

P.S. Par to, ka sūtu Tev ierakstītu vēstuli, nevajag uztraukties. Daru to vieni-gi tāpēc, lai Tu nevarētu teikt, ka neesi sanēmis.

A.

Ceru, ka lasītāji mani sa-prot. Šajā vēstulē es apsolu saviem pārsteigtajiem draugiem, darba kolēgiem, kuri personiski pazina vai nepazina Jāni Kīsi, pa-skaidrot, kāpēc es esmu spiests atsaukt savu veltījumu viņam, kas publicēts Nikolaja Rēriha grāmatā: "Morijas puķes. Svētības ceļi. Azijas sirds". Daudzi ir izbrīnīti, kā cilvēks, kurš ir sanēmis tik sirsniņu un pagodinošu ierakstu, var tā rikoties. Tomēr man nav vē-lēšanās par to runāt pārāk daudz. Tāpēc arī izvēlejos par to paziņot tikai laikrakstā "DDD", kaut gan bi-jā ieteikumi atsaukumu publicēt laikrakstos ar lie-lāku tirāžu vai pat "Latvijas Vēstnesi".

Uz pirmo iespējamo jau-tājumu atbildēšu jau ta-gad. Tā kā daudzas minē-tās grāmatas jau pārdotas, tad tajās šīs ieraksts, protams, saglabāsies. Grāma-tās, kuras šobrīd vēl nav pārdotas, tiks veikti labo-jumi, proti, veltījums tiks atsaukts.

Cienā,
sirsniņi Jūsu
Aivars GARDA

DOMU UN UZSKATU "NOZIEGUMI"

◀ 7. lpp.

Laikam šie vērīgie kungi tie pašu sacerētajām pasa-cīpām, proti, ka revizi-onisms ir saistīts ar labējo ideoloģiju.

1994.gadā Valsts Aizsardzības policija nolēma at-dot man iepriekš konfiscē-tos profesionālos failus, tā-dēl biju uzaicināts tiem at-nākt pakaļ. Tieši toreiz uz-nāju, ka viņu birojs atro-das federālās tiesas ēkas lielākajā telpā. To aplieci-nāja biroja organizācijas shēma, kas bija piekārta pie sienas. Tas bija kārtē-jais satraucošais atklā-jums. Kad 1994.gada nogā-lē beidzot sākās mans ties-as process par ekspertīzi, uzzināju, kā šīs tiesas pa-sas sevi mēdz dēvēt. Manu lietu virzīja septinpadsmitā "Īpašās Valsts Aizsardzības palāta, Stuttgartere ap-

gabala tiesa". Berzēju acis un nespēju noticeit: bez Valsts Aizsardzības tiesas un politiskas prāvas. 1992. un 1993.gadā man bija sajūta, ka esmu nokļuvis kādā ap-lamā filmā; ka viss, kas teikts un noticeis, piederas dīvainam scenārijam.

Kopš 16 gadu vecuma vienmēr esmu atbalstījis Kristīgos demokrātus - Vācijas lielāko politisko partiju, kas cīnās par pašno-teikšanās demokrātiskajiem principiem, bet tagad biju kļuvis par šīs sistēmas upuri. Tagad ieraudziju, ka Vācijas tiesu likums bija krāpniecīskās sistēmas kronis. Sapratu, ka mans "noziegums" ir īpaši nosodāms – salīdzinājumā ar slepkavību un izvarošanu – un tādēl to jāizskata augstākajā tiesā. Tieši tādēl, ka mana lieta tika nosūtīta uz augstāko tiesu, es nevarēju spridēmu pārsūdzēt, man nebija iespēja tiesu iepa-zīstināt ar jauniem pierā-dījumiem un norādīt uz kļūdas, kādās pielāvis ie-priekšējais tiesnesis.

Ikvieni Vācijas televi-zjas skatītājs zina, kā no-tiek tieses process. Kamēr tiek izskatīta lieta, tiesas referents vienmēr viens pats sēž pie stenografeša-nas galda, citīgi pierakstot un sagatavojet oficiālu tiesas protokolu. Tā tas notiek arī Amerikā, Anglijā, Aus-trijā un pat Vācijas civillie-tās. Bet ne Vācijā izskatī-tajās krimināllietās. Šeit tieses sēde netiek protoko-lēta. Tas ir ļoti bistami, jo pēc tam nav iespējams pie-rādīt, ko tiesnesis, proku-rors, apsūdzētais, aizstāvī-bas pārstāvis vai liecinieks ir teicis. Tas ļauj tiesnesim melot un pieļaut rupjas kļūdas. Esmu iepriekš de-vis vairākus piemērus, kā galvenais tiesnesis ļoti bū-tiskos jautājumos manā lietā falsificēja liecību.

Protams, man nekad nebūs iespēja pierādīt, ka mani apgalvojumi ir patiesi, jo tie ir pretrunā trīs tiesnešu liecībām. Kā jūs domājat, kurš uzvarēs strīdā starp trīs tiesnešiem un notiesātu "kriminālistu"? Tik un tā tam tagad vairs nav nekā-das nozīmes. Nemot vērā valsts tehnoloģisko attisti-bu, nav nekāda attaisnoju-ma, ka Vācijas kriminaltie-su sēdes neprotokolē, neveic to ierakstus. Ierakstu iztrū-kums izraisa juridiskus pārkāpumus. Pat vislabā-kais tiesnesis nevar atcer-ties visu, kas izskanējis tie-sā. Un pat tad, ja faktu ne-sakritība, par kuru runāju, būtu labojama, problema saglabātos. Tas ir pats politiskās tieses sistēmas pa-mats, kas paredzēts, lai no-tiesātu ikvienu, kurš izvē-lēts kā mērķis. ♦

ABONĒJIET

LAIKRAKSTU "DDD"

visās Latvijas Pasta nodalās,
internetā (www.pasts.lv) un
pa bezmaksas tālruni (8008001)

1 mēnesim – 0,60 Ls

3 mēnešiem – 1,65 Ls

6 mēnešiem – 2,60 Ls

Indekss: 1164

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reg.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196

Iznāk 2 reizes mēnesi

Riga, 2007

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE

(Reg.Nr. LV 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;

Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001

Galvenā redakteore: Līga MUZIKANTE

Radaktori vietniece: Liene APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 - 4, Rīga LV-1019

tālr./fakss: 7140680

Interneta adrese: WWW.DDDLNF.COM

E-pasts: DDD.LNF@GMAIL.COM

Iespējots: SIA "Latgales druka", Ofsetspiedums, metiens 3 000, apjoms 2 x A 2

Laikraksta "DDD"
redakcija pateicas
Guntim Gailitīm par
dāvanu – viņa
uzrakstīto grāmatu
"Meimuri" un
vēlējumu: "Pasmaidīt
Jaunajā gadā
nebūs lieki".

Guntis Gailitis

M E I M U R I